



**Ébredésre**

**várva**

*Abonyi Sándor*

**Abonyi Sándor**

## **Ébredésre várva**

Ez a digitális könyv több önálló írás egybeszerkesztett változata.  
Az egyes írások a <https://keskenyut.wordpress.com> honlapon jelentek meg.

### **Tartalomjegyzék**

Ébredésre várva

Az a bizonyos köszikla

Örök élet, vagy örök kárhozat

A gyülekezet, mint Isten családja

Presbiteri felügyelettel működő gyülekezet

A házankénti gyülekezés kezdeti tapasztalatai

A házankénti gyülekezés nehézségei

Valóban szereted az Urat?

**A könyv egészében és az egyes részek önállóan is - változtatás nélkül - szabadon terjesztetők a szerző nevének és a honlap címének megadásával!**

## Ébredésre várva

Folyamatosan téma a gyülekezetekben a hívők között az ébredés. A hívők vágnak arra, hogy a gyülekezet szaporodjon és növekedjen. Számtalan megközelítést és próbálkozást látunk keresztyének között ebben a témában:

- vannak, akik éveken keresztül az ébredésért imádkoznak,
- vannak, akik nagy hangsúlyt helyeznek a folyamatos evangelizálásra,
- az USA-ban tudományos alapokra helyezett módon elindult egy gyülekezet-növekedési mozgalom, ami részben vagy egészben összefonódott egy új apostoli-prófétai mozgalommal, ahol a felkent apostoloktól várták a nagy ébredést,
- voltak, akik a városok megnyeréséért a városok felett lévő szellemi hatalmaságok ellen indított szellemi harcban látták a megoldást, amiből egy külön „tudományt” csináltak.

Tudunk róla, hogy Kínában, Indiában, Irakban az ottani nagy üldözések ellenére a hivatalosan betiltott gyülekezetek házanként gyülekezve nagy szaporulatra tettek szert, egyszerűen megélve a hitüket. (Ezzel egyáltalán nem a felkapott „házi gyülekezet” mozgalmat szeretném a megoldás kulcsának beállítani és annak tudni be a látványos eredményt).

Sokan keresik és kutatják az ébredés kulcsát és szeretnék az ébredés elindítói és részei lenni. Többen a kutatásuk során arra a következtetésre jutottak, hogy a történelem minden nagy ébredése néhány odaszánt hívő imájával kezdődött el. Ilyenekből van ma is elég, de a világ nyugati felén mégsem látunk nagy ébredést. Ne tévesszen meg senkit az utóbbi időben gomba módra felemelkedett néhány megagyülekezet. Az USA-ban végzett ezirányú kutatások azt igazolták, hogy a névleges keresztyének száma összességében nem nőtt, csak egy átrendeződés ment végbe, nevezetesen a hívők a tradicionális és kisebb evangéliumi gyülekezetekből a megagyülekezetekbe vándoroltak.

Nem kívánok ítéletet mondani mindezen próbálkozások felett és nem törekszem arra sem, hogy megadjam az ébredés biztos kulcsát. A sok tudományos elemzés, kutatás és gyakorlati tapasztalatok után szeretném azonban ráirányítani a figyelmet az ige alapján néhány szellemi alapelvre, különös tekintettel a gyülekezet és a hívők életére.

Az Apostolok cselekedete könyvében látunk néhány igazi nagy ébredést a jeruzsálemi gyülekezet életében, majd Antióchiában, amik valamilyen szinten útmutatást adhatnak számunkra is. Nem elsősorban a Pünkösdkor megtért 3000 emberről szeretnék beszélni, mert úgy gondolom, hogy az bizonyos értelemben egy egyedi és megismételhetetlen esemény volt a történelemben, ami a Szent Szellem kitöltetésének a velejárója, az egyház megszületése volt.

Az azonban semmiképpen sem hagyható figyelmen kívül, hogy az első Pünkösd is egy odaszánt hívő közösség kitartó imájával és szoros közösségével kezdődött, aminek eredménye 3000 ember megtérése és a gyülekezet megalakulása volt Jeruzsálemben.

Az Apostolok cselekedete könyvét figyelmesen olvasva lehetne úgy is fogalmazni, hogy ez a könyv a Szent Szellem munkáját mutatja be az apostolokon és a gyülekezeteken keresztül.

Egy dolgot mindenképpen leszögezhetünk. Mi emberek nem tudunk ébredést csinálni! Ez a Szent Szellem munkája. Csak a Szent Szellem képes elvégezni az emberekben Isten újjászülő munkáját. A kérdés ezek után az, hogy mi hívők mit tudunk tenni egyáltalán az ébredés érdekében, azon kívül, hogy figyelünk a Szent Szellem vezetésére.

Nézzünk meg az igében néhány jelentős szaporulatot a gyülekezetek életében, ahol fontos megfigyelni és különválasztani, hogy

- mit cselekedtek a hívők és a gyülekezet
- és mit cselekedett Isten.

### **A jeruzsálemi gyülekezet élete és naponkénti szaporodása**

Tudjuk, hogy Pünkösdkor a felházban mind a 120 tanítvány betöltekezett Szent Szellemmel és a Szent Szellem munkájának eredményeként tért meg a 3000 ember és indult el a gyülekezet Jeruzsálemben. Ez ma sem történhet másként. Szent Szellemmel betöltekezett tanítványok közössége és a Szent Szellem szuverén munkája nélkül ma sem számíthatunk nagy ébredésre. A Szent Szellemmel betöltekezett tanítványokhoz csatlakozott az a 3000 ember, akik

- *megszomorodtak a bűneik miatt és a bűneiket valóban megbánva, megtértek*
- *az óemberüket halálba adva mindegyiküket bemeztették vízbe és beteltek Szent Szellemmel* (Ap.csel. 2.38-41).

Ez egy olyan „evangelizációs munka” volt, amit Péter nagy nyilvánosság előtt elmondott prédikációja előzött meg.

Most nézzük meg, hogy ez a gyülekezet hogyan élte meg a gyülekezeti életét, aminek eredménye az volt, hogy Isten naponként szaporította a gyülekezetet üdvözülőkkel:

„Foglaltak voltak az *apostolok tudományában és a közösségben, a kenyérnek megtörésében és a könyörgésekben. Támadt pedig minden lélekben félelem, és az apostolok sok csudát és jelt tettek. Mindnyájan pedig, akik hittek, együtt voltak, és mindenük közös volt; Jóságukat és marháikat eladogatták, és szétsztoztogatták azokat mindenkinek, amint kinek-kinek szüksége volt. Minden nap egy akarattal kitarva a templomban, és megtörve házanként a kenyeret, részesedtek eledelben örömmel és tiszta szívvel. Dicsérve az Istent, és az egész nép előtt kedvességet találva. Az **Úr pedig minden napon szaporította a gyülekezetet az üdvözülőkkel.**” (Ap.csel. 2:42-47)*

Ebből az igeszakaszból világosan látszik két dolog:

- az egyik, hogy *a gyülekezet tette a **maga dolgát***. Egy nagyon odaszánt, hívő közösség volt, akik teljes egységben voltak, akik valóban félték Istent és gondoskodtak a szegényekről,
- a másik pedig, hogy *Isten is tette a **maga dolgát***: szaporította a gyülekezetet.

Nem szabad abba a hibába esni, hogy a gyülekezet nem teszi a maga dolgát, amit Isten az Ő igéjében elvár tőle és Isten helyébe lépve különböző emberi módszereket alkalmazva a gyülekezet próbálja szaporítani a gyülekezetet üdvözülőkkel. Az Isten szerinti hívő és gyülekezeti élet megélése a hívők és a gyülekezet dolga, a szaporítás

pedig a szuverén Isten dolga, a Szent Szellem munkája által. Ha ezt a két dolgot tudomásul vesszük és betartjuk, akkor máris nagy lépést tettünk a szaporodás felé.

Most nézzük meg, hogy az igazságos és szent Isten, a Szent Szellem, az igazság szelleme által mikor fogja küldeni az üdvözülőköt a gyülekezetbe? Milyennek kell lennie ahhoz a gyülekezetnek, ahová Isten maga fogja küldeni az általa elhívott és általa alkalmasnak tartott új hívőket, szaporítva ezzel a gyülekezetek létszámát?

Azt egyértelműen leszögezhetjük, hogy Isten és a Szent Szellem tudja a dolgát és tökéletesen végzik a feladatukat. Ők semmiképpen sem hibáztathatók a szaporulat hiányáért!

A kérdés az, hogy a gyülekezet megtesz-e mindent, amit Isten, az Ő igéjében leírt módon elvár tőle?

Nézzük meg részleteiben, hogy mi jellemezte a gyülekezetet Jeruzsálemben, ami tetszett Istennek, és ami miatt alkalmasnak tartotta arra, hogy oda üdvözülők sokaságát küldje:

- a hívők mindannyian a bűneiket megbánt és őszintén megtért hívők voltak,
- mindannyian halálba adták az ömberüket és bemerítkeztek vízbe,
- vették a Szent Szellem ajándékait,
- apostolok tudományában volt részük minden nap,
- egy naponkénti szoros és mély közösséget éltek meg és teljes egységben voltak (szívük-lelkük egy volt),
- naponta összejöttek nyilvánosan és házanként,
- naponta megtörték a kenyeret (vettek Úrvacsorát) a házaknál
- kitartóan, könyörögve imádkoztak,
- mindenkiben istenfélelem volt, ezért féltek bünt elkövetni: szentek voltak,
- az apostolok sok jelet és csodát tettek,
- mindannyiuknak valódi hite volt,
- senki semmit nem mondott a magáénak, mert mindenük közös volt,
- a szükségseiken felül lévő vagyontárgyaikat eladták és annak árát szétosztották azok között, akik szükségben voltak,
- tiszta szívűek voltak,
- dicsérték Istent,
- az egész nép előtt kedvességet találtak.

Érdemes végiggondolni, hogy a mai gyülekezetek élete - minden részletét tekintve - mennyire közelíti meg ezeket?!

Nézzünk most meg egy későbbi történetet ismét a jeruzsálemi gyülekezet életéből, az Anániás és a Szafira esetét, ami szintén egy fontos dolgot árul el számunkra a gyülekezet szaporodását tekintve:

„Egy ember azonban, név szerint Anániás, Safirával, az ő feleségével, *eladta birtokát és félre tett az árából, feleségének tudtával, és valami részét elvittek az apostoloknak lábai elé és letették azt.* Monda pedig Péter: Anániás, miért foglalta el a Sátán a te szívedet, hogy megcsald a Szent Szellemet, és a mezőnek árából félre tégy? Nemde megmaradva néked maradt volna meg, és eladva a te hatalmadban volt? Miért hogy ezt a dolgot cselekedted szívedben? *Nem embereknek hazudtál, hanem Istennek. Hallván pedig Anániás e szavakat, lerogyott és meghalt és mindenkiben nagy félelem támadt, kik ezeket hallották.* Az ifjak pedig felkelvén, begöngyölik őt, és kivítették és eltemették. Történt aztán mintegy három órai szünet múlva, hogy az ő felesége, nem tudva, mi történt, bemegy. Monda pedig néki Péter: Mondd meg nékem, vajon ennyiért adtátok-e el a földet? Ő pedig monda: Igen, ennyiért. Péter pedig monda néki: Miért egyeztetek meg, hogy az Úrnak lelkét megkísérsétek? *Ímé a küszöbön vannak azoknak lábaik, akik eltemették férjedet, és kivisznek téged. És azonnal összerogyott lábainál, és meghalt;* bemenvén pedig az ifjak, *támadt nagy félelem az egész gyülekezetben* halva találták őt, kivítették és eltemették férje mellé. És mindazokban, kik ezeket hallották. Az apostolok kezei által pedig sok jel és csoda történt a nép között, és egy akarattal mindnyájan a Salamon tornácában voltak. *Egyebek közül pedig senki sem mert közéjük elegyedni, hanem a nép magasztalta őket; Hívők pedig mindinkább csatlakoztak az Úrhoz, úgy férfiaknak, mint asszonyoknak sokasága.* Úgyannyira, hogy az utcákra hozták ki a betegeket, és letették ágyakon és nyoszolyákra, hogy az arra menő Péternek csak árnyéka is érje valamelyiket közülük, és a szomszéd városok sokasága is Jeruzsálembe gyűlt, hozva betegeket és tisztátalan lelkektől gyötörteket, akik mind meggyógyultak.” (Ap.csel. 5.1-16)

A történet lényegét összefoglalva a következőt látjuk. Amikor egy gyülekezetben a titkolt bűnök is lelepleződnek és emberek hálnak meg a titkolt bűneik miatt, az szent istenfélelemmel tölti el a hívőket olyan mértékben, hogy a körülöttük lévő világi emberek nem is mernek közéjük menni a bűneik miatt, hanem magasztalták őket. Isten viszont küldi az igazi hívőket, akiknek nincs félnivalójuk, mert valóban megtértek és elhagyták bűneiket és így sokan csatlakoznak a gyülekezetekhez.

A két vagy három bizonyosság elve alapján nézzünk meg még egy harmadik történetet is, nevezetesen, ami Antióchiában történt, egy kicsit más körülmények között:

„Azok tehát, akik *eloszlottak az üldözés miatt, mely István miatt támadott*, eljutottak Feniciáig, Ciprusig és Antiókiáig, senkinek nem prédikálván az igét, hanem csak a zsidóknak. Voltak azonban közöttük *némely ciprusi és cirénei férfiak, kik mikor Antiókiába bementek, szóltak a görögöknek, hirdelve az Úr Jézust.* És az Úrnak keze velük volt és nagy sokaság tért meg az Úrhoz, hívővé lévén. Elhatott pedig a hír ő felőlük a jeruzsálemi gyülekezet fülébe; és kiküldték Barnabást, hogy menjen el egész Antiókiáig. Ki mikor oda jutott és látta az Isten kegyelmét, örvendezett és *intette mindnyájukat, hogy állhatatos szívvel maradjanak meg az Úrban.* Mert jámbor és Szent Szellemmel és hittel teljes férfiú volt. És nagy sokaság csatlakozott az Úrhoz. Elment pedig Barnabás Tárzusba, hogy felkeresse Saulust, és rátalálván, elvitte őt Antiókiába. És lőn, hogy ők egy egész esztendeig forgolódtak a gyülekezetben, és

tanítottak nagy sokaságot; és *a tanítványokat először Antióchiában nevezték keresztyéneknek.*” (Ap.csel. 11.19-26)

A történet lényegét összefoglalva azt látjuk, hogy a *mártírhalált halt István miatt elindult üldözést* követően a hívők elmenekültek Jeruzsálemből Antióchiába. Ott *elkezdték hirdetni a Krisztust* először a pogányok között és *az Úr keze velük volt*, és nagy sokaság tért meg az Úrhoz. *Isten kegyelme látható módon rajtuk volt.* A gyülekezetet látva *a körülöttük lévő pogány emberek kezdték először keresztyéneknek, azaz krisztusinak nevezni őket, mert az újjászületett életükből látható módon érzékelhető volt Krisztus természete.*

Mindezekből a történetekből világosan látszik, hogy a hívők és a gyülekezet valódi szentsége, istenfélelme, mély közössége, odaszánt élete, a szegényekről való gondoskodás és Isten szuverén cselekedete nélkül nem várható, hogy igaz hívők sokasága csatlakozzon a gyülekezethez. Isten szent, a Szent Szellem is szent és igazi megtért, szent embereket Isten csak egy szent közösséghez fog küldeni. Ez Isten szellemi törvénye. Minden más emberi próbálkozás kudarcra van ítélve! Ugyanezen szellemi törvény alapján nem kell csodálkozni azon, hogy ha a gyülekezetek megalkusznak a szentség kérdését illetően, akkor a valóban szent életre vágyó, igazi hívők ki fognak jönni az olyan gyülekezetekből, ahol még a látható bűnöket is megtűrik maguk között. Ez is Isten akarata, mert Isten szent és igaz!

Ma úgy tűnik, hogy a világ nyugati felén lévő gyülekezetekben inkább egy kontra-szelekciónak lehetünk tanúi. Egy *hamis szeretet és tolerancia* nevében egyre nagyobb mértékben megtűrt bűnök miatt a testi kívánságaikról lemondani nem akaró világi emberek nem fognak félni a gyülekezetekbe bemenni és az ott lévőkkel keveredni, mert alig van különbség közöttük. Az ilyen gyülekezetek a megtérni nem akaró hívőket vonzzák a gyülekezetbe, Isten azonban valódi megtérteket (üdvözlőket) nem fog az ilyen gyülekezetbe küldeni, hanem inkább kihozza az Övéit onnan. A világ keleti részén az üldözések miatt (lásd a „Mennyei ember” történetét) valamivel jobb a helyzet. Egy dolgot tisztán kell látnunk, hogy az Isten szerint való gyülekezetek csak Isten szellemi törvényei alapján működhetnek. Isten csak akkor fogja elhívni és küldeni az új hívők sokaságát a gyülekezetekbe, ha a gyülekezet megfelel Isten elvárásának. Ez Isten szellemi törvénye, amit semmilyen emberi erőfeszítéssel nem lehet helyettesíteni, mert abból csak „izmaelek” születnek és veszedelmet hoznak Isten népére. Igazi ébredés Isten szabályai és az Ő akarata szerint történhet csak, ahogyan azt a fenti történetekből is látjuk, amire nem elég csak várni és imádkozni érte, hanem nekünk kell először megtenni mindazt, amit Isten elvár tőlünk.

Mindenért Övé legyen a dicsőség!

## Az a bizonyos kőszikla

Mindannyian jól ismerjük Jézus szavait:

*„Ezen a kősziklán építem fel az én egyházamat”* (Máté 16, 18)

Az első dolog, amit észre kell vennünk, hogy Jézus itt nem emberek egyházáról, hanem az Ő egyházáról beszél. A másik kérdés, amit tisztáznunk kell, hogy mi **az a bizonyos kőszikla**, amin az Ő egyháza felépül. Ha megnézzük a kapcsolódó igét is, akkor ez világossá válik számunkra.

*„Ti kinek mondotok engem? Simon Péter pedig felelvén monda: Te vagy a Krisztus, az élő Istennek Fia. És felelvén Jézus, monda néki: Boldog vagy Simon, Jónának fia, mert nem test és vér jelentette ezt meg néked, hanem az én mennyei Atyám. De én is mondom néked, hogy te Péter vagy, és ezen a kősziklán építem fel az én egyházamat, és a pokol kapui sem vesznek rajta diadalmat.”* (Máté 16, 15-18)

Sokan úgy gondolják megértették Jézus üzenetét és Pétert tették az egyházuk kősziklájává. Úgy tűnik nemcsak ezt az igét értették félre, hanem a következőt is:

*„Így szól az Úr: Az egek nékem ülőszékem, és a föld lábaimnak zsámolya: minő ház az, amelyet nékem építeni akartok?”* (Ézsaiás 66, 1)

Ezt az igét látható módon úgy értelmezték, hogy óriási költséggel „égig érő”, hatalmas katedrálisokat és templomokat építettek Istennek, amik inkább építészeti remekművek és fontos idegenforgalmi látványosságok, semmint Isten lakóhelyei. Az ott megjelenő kis létszámú vallásos emberek elvesznek a hatalmas templomokban, de vannak híres templomok, amik már valóban csak látványosságok. A mai megagyülekezetek már nem templomokat építenek égig érő tornyokkal, hanem több tízezer főt befogadó hatalmas gyülekezeti házakat. Megfigyelhető ma is, ha egy kis létszámú közösség összejön egy háznál, hamar felmerül az igény, hogy saját templomuk, gyülekezeti házuk legyen. Ez az óemberi test első reakciója. A büszke, testi ember mindig is szerette a téglából épített, égig érő, hatalmas építményeket. Így volt ez már a babiloni torony építésénél is. Isten azonban ahelyett, hogy örömét lelte volna ebben, inkább szétszélesztette őket a földön.

Ha az elmúlt századok hívői valóban szellemi emberek lettek volna és megértették volna Ézsaiás próféta üzenetét, akkor felfedezhették volna, hogy Ézsaiás egy költői kérdést tesz fel, amire a válasz egyértelműen az, hogy **lehetetlen Istennek** (téglából, hagyományos módon) méltó **házat építeni**, de Isten nem is akarja ezt.

Jézus nem sajnálta a gyönyörű, a világ csodájának számító, kőből épült jeruzsálemi templom lerombolását sem, mert annál sokkal jobbat és Istenhez méltót akart felépíteni.



*„Felel Jézus és monda nékik: **Rontsátok le a templomot, és három nap alatt megépítem azt.** Mondának azért a zsidók: Negyvenhat esztendeig épült ez a templom, és te három nap alatt megépítéd azt? **Ő pedig az ő testének templomáról szól.**” (János 2, 19-21)*

Jézus az Újszövetség közbenjárójaként óvá tett, és le akart rombolni sok mindent, ami az ószövetségi idők jellemzője volt, beleértve a kőből épült templomot is. Az első tanítványok Jézus feltámadása után **értették meg ezt, és hittek Jézus beszédének.**

*„**Mikor azért feltámadt a halálból, megemlékeztek az ő tanítványai, hogy ezt mondta; és hittek az írásnak, és a beszédnek, amelyet Jézus mondott.**” (János 2, 22)*

Ha valami kétségünk mégis lenne efelől, akkor az első tanítványok életéről és szolgálatáról szóló könyv teljesen egyértelművé teszi ezt számunkra:

*„**Isten, aki teremtette a világot és mindazt, ami abban van, mivelhogy ő mennynek és földnek ura, kézzel csinált templomokban nem lakik.**” (Apostolok cselekedetei 17, 24)*

Ebben az igében Isten egyértelműen kijelenti, hogy nemcsak lehetetlen neki méltó házat építeni, hanem Ő, aki a menny és a föld ura egyenesen sértőnek tartja azt, ezért **nem is akar „kézzel csinált templomokban lakni”!**

Miről volt tehát szó, amikor Jézus Péterrel az Ő egyházának felépítéséről beszélgetett?

**Péternek** „nem test és vér”, hanem **Isten szelleme jelentette ki**, hogy „Jézus a Krisztus, az élő Isten Fia”. **Ez a kijelentés volt az a bizonyos kőszikla**, amire Jézus utalt, amikor a következőt mondta:

*„Te Péter vagy, és **ezen** a kősziklán építem fel az én egyházamat, és a pokol kapui sem vesznek rajta diadalmat.” (Máté 16, 18)*

Jézus ezekkel a szavakkal a következőket tette nyilvánvalóvá:

- „te Péter” (csak egy kövecske), „egy élő kő” vagy, és nem az a kőszikla, amire felépíthetném az én egyházamat,
- Jézus már nem fizikai kövekben, nem „a test és a vér” dolgaiban, hanem szellemi dolgokban gondolkozott,
- Jézus nem mondta azt, hogy Ő lenne a kőszikla, hanem az „**ezen**” szócskával a **Krisztus valóságáról szóló szellemi kijelentésre utalt,**
- **ez a szellemi kijelentés az a bizonyos kőszikla**, amire Jézus az Ő egyházát építi és **azon a pokol kapui valóban nem vesznek diadalmat.**

Amikor Jézus az Ő egyházáról beszél, akkor egy szellemi egyházzal beszél. Az ószövetségi típusú „áldozatok („mise” vagy Istentisztelet) bemutatására” szolgáló, kőből épült templomok ideje már akkor lejárt, amikor Jézus a kereszten meghalt.

Jézus, mint „áldozati bárány” keresztáldozatával egyszer és mindenkorra véget vetett az állandóan ismétlődő áldozatok bemutatásának.

Jézus testben való megjelenése, élete és szolgálata **önmagában egy prófétai kijelentés** volt.

*„Minekutána az **Isten** sok rendben és sokféleképpen **szólt** hajdan az atyáknak a próféták által, ez utolsó időkben szólt nekünk **Fia által**”* (Zsidó 1, 1)

Amikor az Újszövetségben *templomról* van szó, azon sohasem fizikai kövekből, hanem **„élő kövekből” felépülő szellemi templomot** kell érteni, amiben Jézus az első alapkö (a szegletkő) és minden más újjászületett hívő egy-egy „élő kő”.

*„Kik fölépíttettek az **apostoloknak és prófétáknak alapkövén**, lévén a szegletkő maga **Jézus Krisztus**, akiben az egész épület szép renddel rakattatván, nevékedik szent templommá az **Úrban**, akiben ti is együtt építtetek Isten hajlékává a szellem által.”* (Efézus 2, 20-22)

*„Ti magatok is mint **élő kövek** épüljete fel szellemi házzá, szent papsággá, hogy szellemi áldozatokkal áldozzatok, **amelyek kedvesek Istennek a Jézus Krisztus által.**”* (1 Péter 2, 5)

„Élő kövek” mindazok a hívők, akikben Jézus Krisztus a Szent Szellem által benne él, akiknek Péterhez hasonlóan nem „test és vér”, hanem **a Szent Szellem fog kijelenteni minden igazságot Jézus Krisztusról**. A Szent Szellemnek ezt a munkáját láthatjuk végig az Apostolok cselekedetei könyvében leírt dicsőséges egyház életében.

Az angolban a templomot és a gyülekezetet ugyanaz a szó fejezi ki (Church). Ez egyrészt zavaró, mert legtöbbször a gyülekezetet egy kőből épült templommal azonosítják, másrészt viszont szellemi kijelentést is hordoz, mert jelzi, hogy újszövetségi értelemben az újjászületett hívőkből, mint élő kövekből álló gyülekezet az, ami Isten szent temploma.

A gyülekezetnek ilyen szellemi módon való értelmezése rávilágít arra a fontos szellemi igazságra, hogy Krisztus gyülekezetét valójában nem azok alkotják, akik kőépületekben rendszeresen összejönnek, hanem mindazok, akikben Isten szelleme lakik - bárhol is legyenek! Ebből adódóan Krisztus gyülekezetének nem feltétlenül része az, aki egy kőépületben (templomban, gyülekezeti házban) rendszeresen megjelenik, ezzel szemben része lehet az is, aki ilyen helyen soha nem fordul meg, vagy akit éppen ők zártak ki a közösségből, mert szellemi kijelentés hiányában nem ismerték meg Istent és azt hitték, hogy az ilyen hívők kizárásával Istentiszteletet cselekednek.

Önmagában semmit nem jelent Jézus nevének, vagy az „Uram, Uram” szavaknak az emlegetése és annak ismerete sem, hogy Jézus a köszikla. **Jézus csak azoknak az életében válik valóban kösziklává, akik Péterhez hasonlóan szellemi kijelentéseket kapnak róla.**

Téves azt gondolni, hogy az **utolsó idők** csak most kezdődnek és Jézus csak most kezdi helyreállítani és felépíteni az Ő egyházát. A fenti igékből egyértelműen láthatjuk, hogy **mind az utolsó idők, mind pedig Jézus szellemi egyházának építése már Jézusnak a földön való megjelenésével és a Szent Szellem kitöltésével 2000 évvel ezelőtt elkezdődött.** Az első apostolok és az első generáció hívői **megértették, elhitték ezt a szellemi igazságot** és eszerint is cselekedtek. Ezért nem tudtak a pokol kapui diadalmat venni az első generáció dicsőséges egyháza felett, amely a feje tetejére állította az akkori világot.

Az elmúlt évszázadokban szem elől tévesztették a hívők ezt a fontos igazságot, mert nem volt kijelentésük és nem is hittek benne. Helyette kőből épült házakat építettek maguknak, aminek egyenes következménye volt, hogy a pokol kapui évszázadokon keresztül diadalmat vettek az emberek által épített egyházakon.

Ma sokan vágnak az első egyház dicsőségére és szeretnének egy dicsőséges egyház részesei lenni. Ehhez azonban szellemi kijelentésre, hitre és kellő bátorságra van szükség a Szent Szellemmel való betöltekezés által, hogy mindezt véghez is tudják vinni.

Figyeljük meg, hogy amikor Pünkösd után a Szent Szellem és nem emberek munkájaként 3000 ember megtért, majd később csak a férfiak száma 5000-re emelkedett Jeruzsálemben, egyáltalán nem az volt az apostolok fő gondja, hogy templomot vagy gyülekezeti házat építsenek maguknak, hanem a nyitott „Salamon tornácán” és a hívők házaiban jöttek össze minden nap. A felesleges ingatlanok, vagyontárgyaik, földjeik eladása után összegyűlt pénzt nem kőtemplomok építésére fordították. Drága ingatlanok működtetése ezért nem okozott gondot nekik. Nem volt fizetett papságuk sem, pedig egy igazi „megagyülekezett” voltak. Az első apostolok ismerték a Jézus egyházára vonatkozó szellemi igazságot és aszerint gondolkodtak. Az összegyűjtött pénzt az említettek helyett a szegények szükségének betöltésére fordították, hogy ne legyen szűkölködő közöttük.

Mindezeket figyelembe véve nem nehéz felismerni az elmúlt évszázadok és a mai egyházak óriási céltévesztését és legyőzött állapotának okát.

Csak akkor lehetünk részesei Jézus egyháza építésének, ha folyamatosan van élő, szellemi kijelentésünk Jézusról és az Ő egyházáról a Szent Szellem által. Az első egyház képét szem előtt tartva a kőházak építése és az öncélú „bővülködés” helyett a szegényekről való gondoskodásnak kellene ma is a legfontosabb dolognak lenni. Ha a Krisztusról szóló szellemi kijelentés lesz valóban a köszikla és nem lesznek szűkölködő hívők, akkor meg fogjuk tapasztalni, hogy Jézus Krisztus egyháza valóban győzedelmeskedik a pokol kapui felett.

## Örök élet, vagy örök kárhozat

Itt két egymást kizáró és egymással szoros kapcsolatban lévő fogalomról van szó. Az örök élet egy pozitív fogalomként, a kárhozat pedig egy negatív fogalomként él az emberek és a hívők gondolkozásában, ami alapvetően igaz. Az emberek jobban szeretnek mindig a jó hír vivői lenni és örömet okozni, mint kellemetlen dolgokat mondani másoknak, amivel megszorítanak embereket. Nem kell ettől félni! Igaz, hogy néha kockázatos, mint azt látjuk Péter pünkösdi prédikációjánál is, de az emberek megszorodásának végül is 3000 ember megtérése lett az eredménye. A hívők elsősorban az örök élet elnyerésére koncentrálnak, mert azt szeretnék, hogy az emberek megtérjenek, ami nagyon jó dolog. Nem lehet azonban figyelmen kívül hagyni a kárhoztató ítélet kérdését sem, ami egy létező szellemi valóság. A kettő együttes hirdetése és alkalmazása teszi kiegyensúlyozottá a dolgokat. Kárhoztató beszéd, kárhoztató (kárhozatra küldő) ítélet kimondása valakire nem biblikus cselekedet, de ez nem jelenti azt, hogy nem létezik kárhozat (pokol) és kárhoztató ítélet, amiről az embereknek tudni kell, mert hozzátartozik az igazsághoz. Isten egy választási lehetőséget kínál az embereknek. Az emberek szabad akaratukból választhatják a jót, de választhatják a rosszat is. Természetesen Isten azt szeretné, ha az emberek a jót választanák. Az 5 Mózes 30:19 így beszél erről:

*„Az életet és a halált adtam előttökbe, az áldást és az átkot: **válaszd azért az életet**, hogy élhess mind te, mind a te magod”*

Nézzük most meg kicsit részletesebben, hogy mit is mond a Biblia ezekről, nehogy meglepetésként érjen bárkit is, hogy az utolsó ítéletkor az örök élet, a menny helyett, a kárhozat (a pokol) legyen bárkinek az osztályrésze.

Az emberi életnek - figyelembe véve a halál utáni életet és a testünk feltámadását - két végállomása lehetséges. Ez a két végállomás, ahová a földi életünk megítélése alapján juthatunk:

- az örök élet, de lehet
- az örök kárhozat, más néven a pokol is.

A János 5:28-29 így beszél erről:

*„Ne csodálkozzatok ezen: mert eljön az óra, amelyben mindazok, akik a koporsókban vannak, meghallják az ő szavát, és kijönnek*

- *akik a jót cselekedték, az élet feltámadására,*
- *akik pedig a gonoszt művelték, a kárhozat feltámadására.”*

Az, hogy véglegesen ki hova kerül, az **azon a napon** dől el, amikor Jézus ítéletre jön vissza és **mindenki ítéletre kerül:**

*„Mert mindnyájunknak meg kell jelennünk a Krisztus ítélszéke előtt, hogy ki-kik megjutalmaztassék aszerint, amiket e testben cselekedett: jót, vagy gonoszt.” (2 Korintus 5:10)*

Ma minden ember, aki Krisztus nélkül, bűnös módon éli az életét, az örök kárhozat felé tart, mert *„Ádám bűne miatt minden emberre elhatott a kárhozat”* - mondja a Róma 5:18.

Ez az emberek alapállapota Krisztus nélkül, és Jézus Krisztus azért jött el 2000 évvel ezelőtt, hogy az emberek, akik a bűnös életmódjuk miatt a kárhozat felé tartanak ne kárhozzanak el, hanem megmentse őket a kárhozattól. Jézus így beszél erről:

*„Bizony, bizony mondom nektek, hogy aki az én beszédemet hallja és hisz annak, ... örök élete van, és nem megy a kárhozatra, hanem általmment a halálból az életre.” (János 5:24)*

Itt látjuk Jézus megváltói munkájának lényegét. Jézus minden kárhozat felé tartó bűnös ember számára felkínálja a kegyelem, azaz a kárhozatból való megmenekülés lehetőségét, de **ezt egy feltételhez kötötte**: *„aki a beszédemet hallja és hisz annak”* - mondta. Mindazok, akik ezt a felkínált kegyelmi lehetőséget elfogadják, azok megmenekülnek: *„nem mennek a kárhozatra, hanem általmennek a halálból az életre”*, azaz örök életet nyernek.

*„Isten akarata az, hogy minden ember üdvözüljön és az igazság ismeretére eljusson”,* de Isten szabad akaratot adott az embernek, hogy dönthessen a jó és a rossz között, mint Ádám és Éva is az Édenben. A döntésnek azonban következménye van: élet vagy halál, örök élet vagy örök kárhozat. Isten akarata az, hogy mindenki az életet válassza a halál helyett, de Ő senkire sem erőlteti rá az akaratát, mindenki szabad akaratából dönt. Tisztában kell azonban lenni, hogy mi a döntés következménye.

Jézus mindenki számára felkínálta a kegyelmet és mindenki döntési helyzetben van. Mindenki választhat a jó és a rossz, az igaz és a hamis, a szent és a bűnös élet között. **Dönthet mindenki úgy, hogy igen, de dönthet úgy, hogy nem.**

**A nagy kérdés most az, hogy mi fog történni azokkal, akik nem fogadják el Jézus felkínált kegyelmi ajánlatát? A János 3:18-ban olvashatunk erről:**

*„Aki hiszen ő benne, el nem kárhozik; aki pedig nem hisz, immár elkárhozott, mivelhogy nem hitt az Isten egyszülött Fiának nevében.”*

Jézus szavai világosak: *„akik nem hisznek az Ő nevében, azok máris elkárhoztak”.*

Ezek súlyos szavak, amiről sem az evangelizációs alkalmakon, sem a gyülekezetekben nem esik szó, pedig ez is hozzátartozik Isten teljes igazságához, a teljes evangéliumhoz! Ez azt jelenti, hogy akik hallják az örömmüzenetet, a felkínált kegyelmet és

szabad akaratból a továbbiakban is a bűnben élést választják, azok haladnak továbbra is a kárhozat, azaz a pokol felé.

Jézus nem azért jött el, hogy bárkit is kárhoztasson (és kárhozatra küldjön) és nekünk sem kell senkit kárhoztató ítélet alá helyeznünk. Jézus így beszél erről:

***„Ha valaki hallja az én beszédeimet és nem hisz, én nem kárhoztatom azt, mert nem azért jöttem, hogy kárhoztassam a világot, hanem hogy megtartsam. Aki megvet engem és nem veszi be az én beszédeimet, van annak, aki őt kárhoztassa: a beszéd, amelyet szóltam, az fogja kárhoztatni az utolsó napon.”*** (János 12:47-48)

Mit jelent ez valójában? Jézus nem kárhoztatja azt, aki nem hisz neki, de aki megveti Őt, és nem veszi be az ő beszédét, azt **az ő beszéde fogja kárhoztatni**, azaz a kárhozatra küldeni **az utolsó, azaz a végső ítélet napján**. Ott már nem lesz helye a kegyelemnek, csak az ítéletnek, ami nem örök élet, hanem az örök halál, a kárhozat lesz.

Ha a Fiú, aki bűntelen volt nem vállalta volna magára a világ összes bűnét, hogy áldozati bárányként meghaljon a világ bűneiért, akkor Isten haragja nem a Fiúra sújtott volna le a kereszten, halálra ítélve Jézust mások, magára vett bűnei miatt, hanem ránk sújtott volna, mert a bűneink miatt mi érdemeltük ki a halálos ítéletet.

Akik azonban elfogadják Jézus helyettes áldozatát a saját bűneikre váltság áldozatul, azok megmenekülnek, de *„akik nem engednek a Fiúnak, azok nem látnak örök életet, hanem Isten haragja marad rajtuk”* - mondja a János 3:36.

Ugyanezt mondja a Róma 8.1-2 is, csak egy kicsit más szavakkal:

***„Nincsen azért immár semmi kárhoztatásuk azoknak, akik Krisztus Jézusban vannak, akik nem test szerint járnak, hanem Szellem szerint. Mert a Jézus Krisztusban való élet lelkének törvénye megszabadított engem a bűn és a halál törvényétől.”***

A hívők gyakran csak az 1. vers első felét jegyzi meg: *„Nincsen azért immár semmi kárhoztatásuk azoknak, akik Krisztus Jézusban vannak”*. Minden hívő úgy gondolja természetesen, hogy Ő Krisztus Jézusban van és ezért üdvössége van, de az 1. vers második fele, meghatároz egy feltételt, hogy mit jelent Krisztusban lenni: ***„akik nem test szerint, hanem Szellem szerint járnak.”***

**Sajnos sok hívőnek nincs kijelentése és szellemi vezetése, inkább a lelkük és a testük kívánsága vezérli őket, de mint látjuk ez egy veszélyes állapot, ami a kárhozat felé visz.**

A János 8.52 is arról beszél, hogy Jézust nemcsak befogadni kell, elfogadva az ő kegyelmi ajánlatát, hanem meg is kell maradni Őbenne, engedelmeskedve az ő parancsolatainak: ***„Ha valaki megtartja az én beszédemet, nem ízleli meg az örök halált”***.

Isten az egész világot kárhozatra küldhette volna a bűne miatt, de nem ezt tette. Helyette áldozati bárányként, egyszer és mindenkorra bűnért való áldozatként feláldozta a saját fiát. Isten annyira szerette ezt a világot, hogy képes volt egyszülött fiát is odaadni a keresztre, hogy megmenthesse az embereket az örök kárhozattól. Isten megtette a maga részét, a legtöbbet, amit bárki is megtehetne. Ez elképzelhetetlenül nagy áldozat volt az Ő részéről. Ki tudna hozzá hasonló áldozatot hozni? Még a saját bűnéért sem áldozná fel a fiát senki, nemhogy másokért.

Akik elfogadják ezt a nagy áldozatot, azok értékelik a maga valóságában, hogy Isten mit is tett értük, hogy örök életük lehessen: ne kelljen a kárhozatra menniük.

János apostol beszél arról, hogy a döntés most az embereknél van! Ők döntenek a saját sorsukról, hogy elfogadják-e Jézus keresztáldozatát. Beszél továbbá arról is, hogy hogyan álljunk a kárhoztatás kérdéséhez:

*„Nem azért küldte az Isten az ő Fiát a világra, hogy kárhoztassa a világot, hanem hogy megtartasson a világ általa. Aki hiszen ő benne, el nem kárhozik; aki pedig nem hisz, immár elkárhozott, mivelhogy nem hitt az Isten egyszülött Fiának nevében. Ez pedig a kárhoztatás, hogy a világosság e világra jött, és az emberek inkább szerették a sötétséget, mint a világosságot; mert az ő cselekedeteik gonoszak”. (János 3:17-19)*

Jézus, mint igazság és világosság jött el erre a világra és az igazság beszédét szolta. Jóllehet Jézus maga nem kárhoztatott senkit és nekünk sem kell bárkit a pokolra küldő, kárhoztató ítélettel sújtani. A végső ítélet az igazán ítélő bíróra, Jézusra tartozik, aki „*ítélni fog eljönni eleveneket és holtakat*”.

Az evangélium egy fantasztikusan **jó hír, egy örömmüzenet, de** azt is világosan kell látni, hogy **csak azoknak, akik elfogadják Jézus keresztáldozatát a bűneik váltságául,** hogy azt követően ne a bűnben éljenek, hanem szentségben és igazságban járnak.

Képzeljünk el, hogy valaki egy életfogytiglanra ítélt bűnös (amilyenek mi is voltunk a megtérésünk előtt), aki a börtönben ül. A királytól kegyelmet kap és kiszabadulhat. Milyen hatalmas öröm ez neki? Ha azonban valaki nem akar a bűneitől megválni és elutasítja a kegyelmet annak súlyos következménye van: a halál vár rá, mert a „bűn zsoldja halál”, pedig Isten kegyelmi ajándéka örök élet” lehetne számára. Megmenekülhetne, de ő elutasítja azt és így a döntésével önmagára mond ki kárhoztató ítéletet.

Jézus maga nem ítélt el senkit, amikor eljött a földre, de az az igazság és világosság, amit képviselt, az viszont megítélte a bűnt, a sötétséget. Saját küldetését így jellemezte:

*„Ítélet végett jöttem e világra, hogy akik nem látnak, lássanak, és akik látnak, vakok legyenek.” (János 9:39)*

Amikor Jézus elment a mennybe és elküldte **maga helyett** a Vigasztalót, a Szent Szellemet, neki ugyanez volt a szolgálata:

*„Amikor eljön, megfeddi a világot bűn, igazság és ítélet tekintetében: Bűn tekintetében, hogy nem hisznek én bennem .... ítélet tekintetében pedig, hogy e világnak fejedelme megítéltetett.” (János 16:8-11)*

A Szent Szellem bűnt megítélő munkáját látjuk akkor is, amikor a jeruzsálemi gyülekezetben megítélte Anániást és Safirát, akik a hazugságuk miatt ott a gyülekezetben meg is haltak.

Az igazság és a világosság, amit Jézus és most a Szent Szellem is képvisel, az **kárhoztatja** a bűnt és a sötétséget:

*„Ez pedig a kárhoztatás, hogy a világosság e világra jött, és az emberek inkább szerették a sötétséget, mint a világosságot, mert a cselekedeteik gonoszak”. (János 3:19)*

Isten akarata az, hogy a világosságot - Jézust, a Szent Szellemet - befogadva **mi is világosság legyünk ebben a gonosz, sötét világban.**

A Hegyi beszédben beszél Jézus erről:

*„Ti vagytok a világ világossága. Nem rejtethetik el a hegyen épített város. Úgy fényljen a ti világosságtok az emberek előtt, hogy lássák a ti jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a mennyei Atyátokat.” (Máté 5:14 és 16)*

A sötétség a világosság hiánya! Fizikai törvény, hogy a sötétségnek a világossággal való érintkezésekor oszlik a sötétség. A sötétség ezért, ha meg akarja őrizni a létét, akkor nem akarja befogadni a világosságot. Mindenki, aki bűnben él rejtőzködik, és nem szeret a világosságra menni, de az igazak fénylenek és a világosságra mennek.

Ha befogadtuk Jézust, akkor bennünk is világosság van, amit nem lehet elrejteni, ami megítéli, kárhoztatja a sötétséget, azaz az emberekben lévő bűnt. Nem kell szóban megítélni a bűnös világi embereket, mert Isten fogja megítélni őket, de az igazság beszéde, amit szólunk és a világosság cselekedetei meg fogják ítélni, kárhoztatni fogják őket, mert bűnben élnek. Akár akarjuk akár nem, ha az igazságban járunk az meg fogja ítélni, kárhoztatni fogja a világot a bűneik miatt.

Távol tartják magukat tőlünk a bűnös emberek? Félnék őszintének lenni, hogy beleláthassunk az életükbe, mert rejtegetni valójuk van? Megváltozik a beszédük és nem káromkodnak, nem mondanak trágár vicceket, amikor mi is ott vagyunk? Ha így van, akkor ez nagyon jó, mert ez azt bizonyítja, hogy só és világosság vagyunk ebben a bűnös világban. Ha valaki valóban Krisztust követi, akkor ennek így kell lenni. Ez bizonyítja, hogy az igazságban járunk.

Jézus azt mondta, hogy „a világnak semmije sincs benne”. A bűnös emberekkel, „a világgal, való barátkozás ezért ellenségeskedés Istennel”.



Szeretnek bennünket a bűnös világi emberek, jól érzik magukat a társaságunkban és mi is az övékében? Ha így van, az nagyon nagy baj, mert akkor még a sötétségben járunk és a kárhozat felé tartunk! A bűnös emberekkel való kapcsolatunk a keresztyénségünk próbája, ami megvizsgálja és megítéli az életünket, hogy az igazságban, az örök életre vezető keskeny úton vagy a kárhozatra vezető széles úton járunk-e? Ezért naponta meg kell vizsgálnunk magunkat, hogy „*a világgal együtt el ne kárhozzunk*”, hanem valóban örök életünk legyen.

## A gyülekezet, mint Isten családja

Az, hogy a gyülekezet Isten családja minden hívő számára jól ismert igei igazság. Akik fontosnak tartják ezt a gyülekezetükre vonatkozóan, azok igyekeznek az alkalmakat minél barátságosabbá, úgymond „családiasabbá” tenni.

Most annak szeretnénk utánajárni, hogy mit is jelent valójában családnak lenni, mind a természetes családot, mind pedig Isten családját tekintve.

A világban is sok egyesület, klub, baráti társaság van, ahol nagyon jól megértik egymást a tagok, sőt sokszor jobban, mint otthon a családban vagy egy gyülekezetben, és szívesen töltenek sok időt egymással. De ettől ezek a szervezetek - bármilyen összetartó és egymást segítő közösségek is - mégsem egy család. Sőt a családokban látunk néha nagy belső feszültségeket, „szakadásokat” is, megbocsátatlanságokat, egymással kapcsolatot nem tartó családtagokat, ami sokszor nem jelent olyan kellemes, barátságos légkört, mint egy jó baráti társaság. A család azonban ettől és ennek ellenére mégis egy család, nem egy klub és nem egy baráti kör.

Ezzel csak érzékeltetni szerettem volna, hogy amikor egy gyülekezetben családias légkörben akarunk lenni, akkor sokan nincsenek tisztában azzal, hogy mik is jellemeznék valójában egy családot. Isten bizonyára jól tudja, mit jelent egy természetes család, és ha a gyülekezetet ahhoz hasonlította, akkor azt teljesen világos és egyértelmű módon okkal és céllal tette.

Ha Isten a gyülekezetet az ő családjának nevezi, és annak akarja tekinteni, akkor ezt minden bizonnyal teljes joggal teszi. Ha azt akarjuk, hogy Isten akaratával megegyező módon a gyülekezet valóban Isten családja legyen, akkor - egy természetes család jellemzőit figyelembe véve - meg kell értenünk, hogy mi is egy Isten akarata szerinti család valójában, akár természetes, akár szellemi szinten, azaz Isten családját tekintve.

Most nézzük meg, hogy melyek egy család alapvető jellemzői, amiktől egy család családnak nevezhető?

Kiindulásként nézzük meg, hogy mit mond a wikipédia a családról?

„A család a társadalom **alapegysége**. **Emberek közössége**, vagy több közösség **kapcsolata**, ahol a **tagok** között **leszármazotti kapcsolat** van, házasság vagy örökbe-fogadás révén. A **családok tagjai** általában **hasonló tulajdonságokkal rendelkező emberek** ... az európai típusú társadalmakban a családot **közvetlen származással, vérrokonssággal** jellemzik.”

A wikipédia meghatározása szerint a család **alapvetően** a következő tulajdonságokkal jellemezhető:

- emberek **közössége**,
- a társadalom **alapegysége**,
- vannak **tagjai**,
- a tagok között származási, azaz **vérségi kapcsolat** van,
- a tagok **hasonló tulajdonságokkal** rendelkeznek.

Szociológiai kutatások szerint beszélhetünk további tulajdonságokról:

- világos **identitás** (önazonosság) tudat,
- közös **nyelv**,
- azonos **gondolkozásmód** (szellemi örökség: értékek),
- **gondoskodó, segítő** (gazdasági) közösség,
- **szeretet kapcsolat**,
- **védelmet, biztonságot** adó közösség,
- **szaporodásképeség**.

Az itt leírt jellemzők egy keresztyén alapokon nyugvó, konzervatív, világi értékrend alapján meghatározott természetes család jellemzőit írják le. Ez sajnos ma már egyáltalán nem jellemző a legtöbb nem keresztyén természetes családra, de sajnos sok keresztyén családra sem.

A gonosz tudatosan olyan óriási rombolást végzett a családokban az utóbbi évtizedekben, hogy vezető nyugati körökben ma már elérkezettnek látják a család fogalmának újrafogalmazását.

Gondoljunk csak a következő családdromboló tevékenységekre az elmúlt évtizedekben:

- az 1960-as évek szüleik ellen lázadó ifjúsága, tetézte a szexuális forradalom szabadságával az USA-ban, amit Angliában a Beatles indított el,
- az együttélési kapcsolatok és gyakori kapcsolatváltások elterjedése a törvényes házasságok helyett és ezzel a házasságok számának rohamos csökkenése,
- a szexuális élvezetek, a pornó általános elterjesztése és a legszélsőségesebb perverzítások széleskörű gyakorlása,
- spermabankok és más művi beavatkozások elterjedése,
- az abortusz széleskörű törvényesítése és általános elterjedése, főleg a fiatalok körében,
- a csökkenő házasságok mellett nőtt a válások és újrakházasodások száma,
- a szaporodás, gyermekvállalási készség rohamos csökkenése,
- a feminista mozgalmak jelentős előrenyomulása a személyes karriervágyak beteljesítése a nők esetében a család, az anyai szerepek rovására népességfogyáshoz vezetett,
- az új gender törvények nyugati térhódítása a biológiai nemi azonosság megkérdőjelezése és az egyneműek szexuális kapcsolatának „törvényesített házasság” keretében való elismerése sok nyugati országban.

Mint láthatjuk a gonosz óriási rombolást végzett az Isten szerinti természetes családokban az elmúlt néhány évtizedben. Nem az a célunk azonban, hogy a gonosz munkáját méltassuk. Ezek sajnos tények, amiket nem lehet figyelmen kívül hagyni. A világ ilyen mély romlottságba való süllyedése azonban tükrözi a gyülekezeteknek, mint az „igazság oszlopának” és a világban betöltött „világosság” szerepének gyengeségét is. Az igazi keresztyénység sok csatát veszített ezen a téren és sok területen behódolt a világnak, átvéve az egyre romlottabb világi szokásokat: válás, többszöri újrakházasodás, együttélés elfogadása, gyakorló homoszexuálisok befogadása „keresztyénnek” neve-

zett közösségekbe. Ebből a világi, sőt sok esetben gyülekezeti környezetből kellene, hogy ma megtérjenek az emberek, akik ilyen „szellemi örökséget” hoznak magukkal. Ezért, ha azt akarjuk, hogy a gyülekezet valóban Isten családja lehessen, akkor az lenne az első és legfontosabb feladat, hogy bemutassuk a hívőknek és a hívők által a világnak az Isten szerint való természetes családot, azok valódi jellemzőivel együtt, mert egy természetes család nemcsak a társadalom legfontosabb alapegysége, hanem a biblikus hívő családok Isten gyülekezetének alkotó elemei és erősségei.

Nézzük most meg, hogy melyek egy biblikus természetes család jellemzői, amelyek Isten nagyobb családjára, a gyülekezetre is jellemzők kell, hogy legyenek.

## 1. A vérségi kapcsolat:

A biblikus természetes család meghatározása esetén alapvető a közös ősektől, apától és anyától való származás, azaz a vérségi kapcsolat, ahol a biblikus alapelvek szerint egész életünkben egy feleséggel együtt élő házastársakról van szó. (Az örökbefogadás a család fogalmának a kibővítését jelenti, ahol a szülők sajátjukként fogadják el más vérségi leszármazású (más szülőktől származó) gyermekeket.

Így van ez Isten családjában, a gyülekezetben is, ahol a családhoz való tartozás elsődleges meghatározó jellemzője a *vérségi kapcsolat*. Az ige alapján ez Krisztus vérének jelenti, mert egy vértől születünk mindnyájan, akik Isten családjába tartozunk. Meghalva a régi természetünknek és újjászületve a Szent Szellem által Jézus vérében, elfogadva az Ő keresztségét váltsággul a bűneinkre. Itt rögtön látszik, hogy Isten családja nem egy klub, nem egy baráti társaság, hanem azon **emberek közössége**, akik újjászületésük által jogosan **közös Atyjuknak** ismerhetik el Istent, Atyának szólítva őt, mint Isten fiai. Lehet egy természetes családnak jó barátja valaki, de mégsem családtag. A gyülekezetekben is lehetnek olyan emberek, akik nem „vérrokonok”, akik igei értelemben nem Isten családjának tagjai, mert nem születtek újjá, nem járnak egy új életben, akiknek Isten nem az Atyjuk. Akkor is így van ez, ha Atyának nevezik Őt, vagy ha egy gyülekezetben megkeresztelkedtek és tagként nyilvántartják őket. Ők csak a hívők barátai, akik nem Isten családjának tagjai, ami kevés az üdvösséghez. Attól, hogy hívő szülők gyermekeként valaki „belenő” a gyülekezeti életbe, mert megtanulja a gyülekezeti szokásokat, formálisan meg is keresztelkedik vízben, még nem lesz Isten családjának tagja, ha nem született valóban újjá a Szellem által, mert nem „vérrokon”, Krisztus vére által.

## 2. Hasonló tulajdonságok:

Ezen érthetünk azonos gondolkozásmódot, értékeket, magatartásmódot, szokásokat, amiket egy természetes családban a szülőktől el lehet sajátítani, vagy egyszerűen genetikailag beléjük van kódolva és automatikusan egy meghatározott módon viselkednek a családtagok: a gyerekek követik a szülők szokásait. Szokták is mondani egy családban, ha valamelyik gyermek nagyon „kilóg” a családra jellemző viselkedési normából, hogy „vajon kire ütött ez a gyermek”? Feltételezve ezzel esetleg azt is, hogy nem törvényes kapcsolatból, hanem házasságtörésből született. Ezért szokták a világban mondani, hogy az anya mindig biztos, de az apa személye lehet kérdéses. Lehet azon-

ban az is, hogy a 3. vagy 4. generációra visszamenőleg valamelyik ős tulajdonságait örökölte egy gyermek, ami teljesen elüt a szülei viselkedésmódjától, de attól ő mégis a szülők édes gyermeke. Lehetnek ilyen, a megszokottól „elütő”, külön tagjai Isten családjának is, de attól mégis Isten édes gyermekei, akik joggal szólítják Atyának Istent, mert Jézus vérében fürödtek meg, újjászülve a Szent Szellem által. Ezzel szemben igaz az is, hogy attól, ha egy szülei által elhanyagolt gyermek több időt tölt a szomszédban lakó szülőkkel és családdal, hogy szinte már családtagnak érzi ott magát és a szomszéd szülők is megsajnálva őt gondoskodó módon foglalkoznak vele, mintha ő is a sajátjuk lenne, mindezek ellenére azonban mégsem az ő családjukhoz tartozik. Azt gondolom, hogy sok olyan gyülekezetbe járó ember van ma, akiket tagként nyilvántartanak, sőt szolgálnak és éveket töltenek el így belesimulva a gyülekezeti életbe, de mégsem Isten családjának a tagjai. Ez egy nagy csapda és veszélyes állapot sok hívőre nézve! Jézus Nikodémushoz intézett szavai jussanak mindig ilyenkor eszünkbe:

*„Bizony, bizony mondom néked: ha valaki újonnan nem születik, nem láthatja az Isten országát.” (János 3.3)*

### **3. Identitás, vagy más szóval azonosságtudat:**

Egy normális, természetes családban a gyermekek tudják, hogy kik a szülei. Rengeteg példát látunk azonban a világban, hogy gyermekek szüleik nélkül, vagy „csonka családban” nőnek fel. Vannak gyermekek, akiket gondos szülők örökbe fogadnak, de a gyermekek akkor is tudni akarják, hogy kik az ő biológiai szüleik, kinek a génjeit hordozzák magukban: meg akarják ismerni a „gyökereiket”. Az ilyen gyermekek a biológiai szüleik ismeretének hiánya miatt „gyökértelenek”, állandóan identitás problémákkal küszködnek, nem tudják, hogy kik is ők valójában. Rendkívül fontos, hogy biztos identitástudattal rendelkezünk úgy a természetes családban, mint Isten családjában. Fontos, hogy a gyermekek tudják: kik az ő valódi szüleik, kik az „őseik”. Isten gyermekeként is rendkívül fontos, hogy tudjuk és bizonyosak legyünk benne, hogy Isten nekünk az édes apukánk, az Abba atyánk, akit természetes módon és jogosan szólíthatunk Atyának, mert bizonyosak vagyunk benne, hogy a Szent Szellem újjászülő munkájának eredményeként Isten az Atyánkká lett.

Azok a hívők, akik egyik lábbal a világban, másik lábbal a gyülekezetben próbálnak megélni valamiféle hívő életet, azoknak állandóan identitás problémájuk lesz, mert a világ atyja a Sátán és a világ fiai az ő fiai, azaz „ördög fiak”, ezzel szemben az igazi hívők Isten gyermekei, azaz „isten fiak”. Ez a két egymásnak ellentmondó állapot összeegyeztethetetlen. Aki ilyen életet próbál élni, az összezavarodik és meghasonlik önmagával, az ige pedig azt mondja, hogy „*az a ház, amelyik önmagával meghasonlik nem állhat meg*” (Máté 12.25).

### **4. Egymást segítő, gondoskodó, biztonságot adó szeretetközösség:**

Egy természetes családban az életkorából, a vele született adottságokból és képességekből adódóan minden családtagnak megvan a maga meghatározott helye és szerepe. A családban egy Isten által meghatározott rendnek kell lenni:

- az apa a család feje (a végső szó kimondója), a család biztonságának, a családról való gondoskodás felelősségének hordozója; szereti a feleségét, gyermekeit, megvédi őket a saját élete árán is; ő igazgatja az egész család (ház) életét,
- a feleség a férj segítőtársa mindenben, aki engedelmeskedik a férjének példát mutatva ezzel a gyermekeiknek az engedelmességre, hogy engedelmességben tudják felnevelni őket,
- a férj és a feleség felelőssége a gyermekek egységben, jó erkölcs szerint való nevelése. Ez nemcsak szóval vagy megérdemelt esetben fenytéssel történik, hanem főként a személyes példamutatásukkal,
- a családban senki sem tétlen: a csecsemőket kivéve nincsenek csak adók vagy csak fogyasztók, hanem mindenki a saját erejéhez és képességéhez képest hozzájárul a család életéhez és boldogulásához. Fontos a munkára nevelés. Mindenkinek legyen testreszabott feladata és kötelessége, amiért felelősséget hordoz, beleértve a gyermekeket is,
- a család nem mesterségesen létrehozott szervezet, hanem egy organikus (ön-szerveződő) közösség, ahol a *tagok beleszületés által válnak a család tagjaivá és működő részeivé.*

Isten családjában, a gyülekezetben a szülők szerepét a családokért felelősséget hordozó érett férfiak, a vének (presbiterek) hordozzák, akik nem uralkodhatnak a gyülekezetben, hanem példamutató életükkel élen járva igazgatják Isten családját, a Szent Szellem vezetése által. A gyülekezet tagjai nekik tartoznak engedelmeskedni, mint olyanoknak, akik példát mutatnak nekik a Krisztus követésében. Isten családjában is egy organikus közösség kell, hogy legyen, aminek részévé, tagjává csak „beleszületés” által lehet válni, és ahol minden tagnak - egymás felé szolgálva a tagok mindenki a saját - Krisztustól kapott ajándéka szerint -, mint Krisztus testének tagjai töltik be személyes elhívásukat, érettségüknek és ajándékaiknak mértéke szerint.

## 5. Közös nyelv:

Egy természetes család életében nélkülözhetetlen a közös nyelv, hogy az élet mindennapos dolgaiban megértsék egymást és harmonikus életet tudjanak élni. Így van ez akkor is, ha két különböző anyanyelvű szülő házasodik össze, akik valamilyen közös nyelven megértik egymást. Gondoskodni fognak róla, hogy a családban is legyen egy közös nyelv, amin mindenki megérti a másikat.

Isten családjában sincs ez másképpen. Az újjászületett tagok krisztusi természet részévé válnak, ami közös alapot teremt arra, hogy a Szent Szellem vezetésére figyelve, a Szentírás igéjére támaszkodva, mindent annak alárendelve megértsék egymást és egy harmonikus életet tudjanak élni. Ha a gyülekezetben vannak újjászületett és nem újjászületett emberek is, akkor nincs közös nyelv, nincs közös szellemi alap, nincs remény a megértésre, ezért törvényszerű a szakadás. A test és a szellem egymás ellen hadakozik, nem lehetnek közösségben egymással. Megértési problémák adódhatnak abból is, ha a tagok nem figyelnek a Szent Szellem vezetésére, vagy figyelnek ugyan, de engedetlennek válnak. Nem üdvösség kérdését jelentő részletkérdésekben érettségben való különbségből adódóan is lehetnek megértési problémák, amit szeretettel át kell hidalni és mindenkit az érettségének megfelelő szellemi táplálékkal kell ellátni:

kezdőknek „tejnek itala”, érett korúaknak pedig „kemény eledel”. Ez az érett hívők és az elöljárók felelőssége.

## 6. Szaporodás:

Ma Európában az őslakosság fogy és Európa elöregszik. Több mint 10 millió ember 80 évnél idősebb. A fiatalok egy része sem házasodni, sem gyermeket vállalni nem akar. Ez a tendencia csak egy tudatos munkával, hosszabb távon fordítható meg. Ezzel szemben Közel-Keleten, ahonnan muszlim vallású milliók vándoroltak be Európába az elmúlt 30-40 évben, az átlagos szaporulat 6 gyermek családonként. Ha Isten parancsát a „szaporodjatok, sokasodjatok” szemszögéből nézzük, akkor ma ennek a világ nyugati fele nem, míg a keleti fele eleget tesz, ami nagyon elgondolkodtató és messzire nyúló következtetések levonását vetíti előre.

Isten akarata az, hogy az emberek szaporodjanak, azaz 3-8 esetleg akár 10-12 gyerek is szülessen egy családban. Egy ilyen családban, ahol vannak nagyszülők, szülők és unokák egy kínai család fotóját lehetett látni a neten, ahol az összejejt család közel 500 tagot számlált, pedig nem is volt ott mindenki. Erre elmondható, hogy ez valóban szaporulat és ez az, ami alapvetően összhangban van Istennek a szaporodásra vonatkozó akaratával. Hogyan éli meg ez a „gigacsalád” a maga családi életét? Minden család a saját gyerekeivel, esetleg több generáció is együtt lakik és nagyobb események alkalmával valamelyik családnál jönnek össze, ahol erre alkalmas hely van, akár használva az udvart is, ahol mindannyian elférnek. Ezzel van összhangban az, amikor az ige arról beszél, hogy a hívők *„összejöttek házanként és nyilvánosan”* (Ap.csel. 20.20).

## 7. A család közösségi élettere:

A családok természetes közösségi élettere a kertes családi ház vagy lakás, ahol a családtagok a késő délutáni és esti órákat rendszerint együtt töltik egy szoros életközösségben, ahol rálátnak egymás életére és érzékelik egymás bűját-baját és örömét. Ebben a kis közösségben mindenki megtalálja a maga helyét, szerepét és segítik egymást. Itt lehetetlen képmutatónak lenni, mert az hamar kiderülne! Isten nem „csonka családokban” gondolkozik, hanem teljes, egészséges, szaporodó családokban. Ha belegondolunk, hogy egy ilyen egészséges család hogyan éli meg a maga természetes mindennapi életét, akkor láthatjuk, hogy az ige a hívők közössége esetén ugyanerről beszél, ezzel teljesen azonos dolgokat említ:

*„Minden nap egy akarattal kitarva a templomban, és megtörve házanként a kenyeret, részesedtek eledelben örömmel és tiszta szívvel.”* (Ap.csel. 2:46)

## 8. Kitagadás és örökbefogadás:

Egy természetes családban előfordulnak „tékozló fiak”, akik hátat fordítanak az apai háznak és saját útjukat járkák, de előfordul az is, hogy egy apa tagadja ki valamelyik fiát, aki szégyent hoz rá és méltatlanná válik, hogy fiának tekintse őt.

Isten így gondolkozik a gyülekezetről is, mint Isten családjáról, ahol szintén vannak a saját útjukat választó és az atyai házat elhagyó „tékozló fiak” és vannak, akiket a család zár ki a sorai közül, mert szégyent hoznak a családra. Erről szól a gyülekezeti

fegyelem, amit kevés gyülekezet gyakorol. (Máté 18.15-18) A 18. vers jól érzékelteti, hogy a mennyei és földi dolgok milyen szorosan együtt munkálkodnak:

*„Bizony mondom néktek: Amit megkötök a földön, a mennyben is kötve lesz, és amit megoldotok a földön, a mennyben is oldva lesz”. (Máté 18.18)*

Az előzőekben azt próbáltam érzékeltetni, hogy milyennek kellene lenni egy egészséges, természetes család életének. Látható az is, hogy amikor Isten ígéje a gyülekezetről, mint Isten családjáról beszél, akkor a természetes családok életét veszi alapul és azok mindennapi, valóságos életének a keretei közé illeszti be a gyülekezeti életet. Nem egy attól elszeparált, a család életterén kívül eső, attól teljesen idegen speciális „szubkultúrára” gondol, amit ma a legtöbb „intézményes gyülekezet” megél.

Gondoljunk bele mindezek után, az Úr előtt megállva és felelősséget hordozva, hogy mindazok a gyülekezeteknek nevezett közösségek, akiket egyszerűen csak „intézményes gyülekezeteknek” szoktunk nevezni, mennyire tekinthetők Isten családjának? A természetes család példájából kiindulva most képzeljük el, hogy mit szólna egy család, ha

- a saját házukon vagy lakásukon kívül lévő más, különálló, esetleg távol lévő, rosszul kihasznált, drága épületet használna arra a család, hogy hetente 2-3 órában élje meg a maga családi életét,
- ahol az apa iskolapadba ültetné a gyerekeit, ő pedig minden alkalommal felmenne egy pódiumra és egy pulpitus mögül tanítaná az érettebb családtagokat,
- a gyermekek nevelését pedig egy nagyobb gyermekére bízná és kiküldené őket egy külön terembe, hogy ott tanítsa és foglalja le őket,
- a család néhány muzikális tagját megkérné, hogy alkossanak énekkart, ill. zenekart és adják elő azt, amit hét közben begyakoroltak,
- a család nagy része mindezt a padsorokban ülve nézné és hallgatná,
- az apa előre megtervezett módon mindezekon kívül a legkülönbözőbb szórakoztató programokat (video, dráma, közös kirándulás, piknik stb.) találna ki, hogy szórakoztassa a családtagokat, hogy legközelebb is eljöjjenek, hogy legyen *közönség* a legközelebbi „színházi előadáshoz”, „iskolai tanításhoz” és „kiscsoportos óvodai foglalkozáshoz” is,
- mindehhez az apa, akinek gondoskodni kellene a családjáról még azt is elvárja, hogy beleértve a gyerekeiket is pénzt adjanak azért, hogy ez a műsor hétről-hétre, éveken keresztül működni tudjon.

Azt gondolom egy olyan család, amelyik már megélt egészséges családi életet és megízlelte annak jó ízét, hamar fellázadna, ha az apa egy ilyen örült dolgot próbálna az egész családra ráerőltetni.

Azok a hívők azonban, akiknek többsége maga sosem tapasztalta meg az igazi családi élet jó ízét, örömmel veszi ezt a fajta összejevetelt, sőt abban a reményben vesz részt benne, hogy talán itt megtapasztalhatja azt a családias közösséget, amit otthon nem sikerült megvalósítani.



Minden tiszteletem azoké, akik a mai romlott társadalmi és gyülekezeti körülmények között is egészséges családi életet képesek megélni a saját házukban és családjukban. Ők talán jobban megértik azt, hogy a néha kicsit „sarkított” vagy humorosnak tűnő, de mégis szeretettől indított módon szerettem volna rádöbbeneni hívő társaimat, hogy mennyire természet - és igeellenes az, ahogyan ma az un. intézményes gyülekezetek megélik a maguk közösségi életét. Talán ezek alapján mások is megértik, hogy az ilyen gyülekezetek semmiképpen sem nevezhetők Isten családjának és nincsenek összhangban Isten tervével.

Az ige alapján azt látjuk, hogy Isten

- egész életükre egymásnak elkötelezett olyan házaspárokból áll, akik „kiformálják Krisztus és a gyülekezet kapcsolatát”,
- akik egészséges, szaporodó családokat hoznak létre,
- akik a Biblia erkölcsi normái és igazságai szerint nevelik engedelmes módon gyermekeiket,
- egy olyan szerető családi légkört teremtve, ahová a család tagjai örömmel mennek haza és otthon együtt érzik a legjobban magukat,
- ahol a gyermekek a szüleiket tekintik példaképüknek,
- és a gyermekek is ezt a megtapasztalt jó mintát akarják továbbvinni, ha ők is megházasodnak és családot alapítanak, amiben tudják, hogy mindenben számíthatnak szüleik támogatására: anyagilag és erkölcsileg egyaránt.

Isten akarata az, hogy ilyen biblikus hívő házaspárok és családok alkossák Isten családját, ami erőssé tehet egy gyülekezetet a *pokol kapui* elleni harcban, fény és világosság lehet ebben a sötét, elvetemült világban.

A gyülekezet, mint Isten családja egy teljesen „más rendszer”, mint amit ma a legtöbb „intézményes gyülekezet” képvisel és megvalósítani próbál. Ha azt szeretnénk, hogy a gyülekezet valóban Isten családja legyen, akkor az *egy teljesen más alapokon és más rendszerben* működő közösség kell, hogy legyen, ahol Jézus van a középpontban, ahol mindenki neki engedelmeskedik és minden egyes tag a saját ajándéka szerint szolgál.

Észre kell vennünk, hogy az általánosan gyakorolt „intézményes gyülekezeti rendszer” még mindig a *„templomról, a papságról és a tizedről”* szól, ami alapvetően egy *„ószövetségi rendszer”*. Jézus ezt *„régii tömlőnek”* nevezte, amibe hiába próbál minden megújulási mozgalom évszázadok óta *„újbor”* tölteni, a *„régii tömlő mindig elszakadt és az újbor pedig mindig kifolyt”*. Ezért egyetlen megújulási mozgalom sem lehetett hosszú életű. El kell végre szakadnunk a *„régii rendszertől”*, teljesen elfelejteni azt és az *„újbor”* új tömlőbe tölteni, hogy az újbor az új tömlőben hosszú ideig megmaradjon.

Isten kegyelme szükséges ehhez és Isten ígéjét megértő, bátor férfiak, akik elkötelezik magukat annak, hogy a gyülekezet nevében nem valami „családidegen szubkultúrát” akarnak megvalósítani és kiszolgálni, hanem egy valódi gyülekezeti közösséget építeni, ami Isten igazi családja.

Az Úr adjon nekünk tisztán látást, a Szent Szellem pedig erőt, hogy Isten terve megvalósulhasson.

Dicsőség neki mindenért. Az Úr akarata legyen meg és ne a miénk!

## Presbiteri felügyelettel működő gyülekezet

A gyülekezetnek Krisztus testeként való működéséhez alapvető fontosságú a többszemélyes, presbiteri vezetés! A többszemélyes, vének vagy presbiterek általi vezetési mód az, amiről az ige az Ó- és az Újszövetségben mindenhol beszél. Amikor Izrael vénei azt kérték Sámuelettől, hogy a pogány népekhez hasonlóan „*király uralkodjon felettük, aki vezeti az ő harcaikat*”, akkor egy pogány vezetési forma bevezetését kérték Isten népére vonatkozóan, amire Isten azt mondta Sámuelnek: „*nem téged utáltak meg, hanem engem.*” A Királyok könyvét végigolvasva meggyőződhetünk a királyok általi vezetés eredményéről: Izrael kettészakadt, egyre mélyebbre süllyedt a bálványimádásban és végül mind az északi-, mind a déli királyság az Isten által nekik ígért helyről elhurcolva pogány birodalmak (Asszíria, Babilon) fogságába került. Ennek a „királyok” általi vezetési módnak az újszövetségi formája a „pásztori vezetés”, ami egy teljesen világi gyakorlat, ahol a „király uralkodik a hívők felett és vezeti a harcaikat”, azaz irányítja az egész gyülekezet életét. Ehhez képest a többszemélyes vezetés egy gyökeresen más mód, amit *ha jól gyakorolnak egy gyülekezetben, akkor az alapvetően más gyülekezeti működési módot és ennek eredményeként teljesen más gyümölcsöket fog eredményezni. Ez rendszerében teljesen más, mint a pásztori rendszerű vezetési és gyülekezeti működés. Ez a két rendszer egymással nem kompatibilis: elemeiben, belső - és külső kapcsolatrendszerében és működési módjában teljesen más.*

A több személy általi vezetés az első lényeges lépés a **Krisztus központúság** és ezzel együtt a biblikus gyülekezeti működési mód alapjainak megteremtéséhez. Ha azonban nem biblikus módon működik, vagy a gyülekezet többi eleme nem kerül biblikus módon a helyére, akkor önmagában ez sem eredményez „csodát”, nem várható jelentős előrelépés a gyülekezet életében.

A presbiteri vezetés lényegi különbözősége jól érzékelhető az Efézus 4.11 szerinti szolgálati ajándékok (apostol, próféta, evangélista, pásztor és tanító) kibontakozásában és Krisztus teljességének tökéletesebb bemutatásában. Ehhez min. 3, de inkább 5 presbiter szükséges. A min. 3 a kettő-három bizonyosság elve alapján szükséges. Ez kiindulásként elegendő, de törekedni kell, hogy ez legalább ötre növekedjen. Ennek oka az, hogy ha két főt külső szolgálatra kiküldenek, akkor még mindig marad három. Ezt látjuk az antiókhiai gyülekezet gyakorlatából is, ahol öten böjtöltek és imádkoztak, amikor a Szent Szellem elválasztotta és kiküldte Barnabást és Pált egy munkára. Jézus öt szolgálati ajándékot adott maga helyett, amikor elment a mennybe. *Ez az öt szolgálati ajándék egymást kiegészítve, egymással harmóniában munkálkodva képes csak elvinni a hívőket az érett korra és a gyülekezetet, mint Krisztus testét felépíteni és bemutatni a világ számára.* Nagy tudatlanságról vagy nagy büszkeségről árulkodik, ha valaki azt gondolja magáról, hogy mindezt egy személyben betöltheti.

A presbiteri vezetésnek önmagában van egy nagy üzenete a világ felé. Szabadon hagyja ugyanis a fő szerepét Krisztus számára, mert nincs a presbiterek felett egy vezető személy (pásztor, vezető lelkész stb.) Ez ábrázolja ki azt, hogy a gyülekezetnek egy láthatatlan Feje van, aki a Krisztus. Ezért, ha bárki megkérdezi, hogy ki a gyülekezet vezetője, akkor a presbiterek felfelé, Krisztusra tudnak mutatni, hogy Ő a „főnö-

kük” és nem egy földi testben élő ember, mint bármely más világi szervezetnél. A *világi rendszer emberi szervezésű rendszer, azaz szervezet (organizáció)*, a presbiteri vezetési mód szerint biblikusan működő *rendszer* pedig egy *élő organizmus*. Erről írnak az Efézus 4.11- 15 és az 1 Péter 5.1-7 igeszakaszok.

A presbiterek a hívők *között*, egy településen élve, egymás életébe belelátva, együtt élik meg a hívő életüket.

A presbiterek a hívőkkel *egyenlők* (mindnyájan testvérek), de a „súlyuk” (ráhatásuk a gyülekezetre) nagyobb, mint a többi hívőé. Erről a következő két ige beszél:

„A jól forgolódó presbiterek **kettős tisztességre** méltattassanak, **főképpen, akik a beszédben és tanításban fáradoznak**. Mert azt mondja az Írás: A nyomtató ökörnek ne kösd be a száját; és méltó a munkás a maga jutalmára. **Presbiter ellen vádat ne fogadj el, hanem csak két vagy három tanúbizonyságra.**” (1Timótheus 5:17-19)

**Kettős** tisztelet és megbecsülés illeti a presbitereket, főként a tanítással is szolgálókat. Az ilyen presbitereket a gyülekezet anyagilag is támogathatja, de ne legyen havi fizetése, hogy ne váljon „béressé”.

„**Engedelmeskedjete elöljáróitoknak és fogadjatok szót**, mert ők vigyáznak lelkeitekre, mint számadók, hogy ezt örömmel végezzék és nem bánkódva, mert ez néktek nem használ.” (Zsidó 13:17).

Minden elöljáró (presbiter) egymásnak és minden hívő egymásnak kétirányú módon (oda-vissza) engedelmeskedik, a hívők engedelmessége az elöljárók felé azonban egyirányú, de csak a Krisztusban! Ennek az oka az, hogy egy presbiter az élet dolgaiban tapasztalt és a hitben érett hívő, akinek a szavára jó odafigyelni, ha valaki nem akar kárt szenvedni.

A presbiter szolgálata **nem egy pozíció, nem hivatal, hanem csak egy felvigyázó szolgálat**:

„**Viseljete gondot azért magatokra és az egész nyájra**, melyben a Szent Szellem titeket **vigyzókká** tett, az Isten egyházának legeltetésére, melyet tulajdon vérével szerzett”. (Apcsel 20:28)

A presbiter **élete példa** kell, hogy legyen a nyáj számára, hogy méltó legyen a hívők „kettős” tiszteletére, megbecsülésére. **Csak olyan presbiter állítható szolgálatba, aki teljes egészében megfelel a biblikus követelményeknek:**

- Szent Szellemmel és bölcsességgel teljes legyen,
- példamutató egyéni és családi életet éljen, jól vezesse a saját családját,
- egész életében egy felesége legyen, aki hűséges segítőtársa,
- kipróbált legyen és ne „friss” hívő stb.

Ezeket az 1 Timóteus 3.1-11 igeszakasz részletezi.

Fontos megjegyezni, hogy az ige csak akkor nevez egy hívó közösséget gyülekezetnek, ha annak már van egy több személyes vezetősége, különben minden esetben csak tanítványokat említ. **A hívők (tanítványok) egy csoportja tehát akkor válik gyülekezetté, ha a presbiterek beállításra kerülnek.**

### **Presbiterek beállítása igei módon:**

Az igéből azt látjuk, hogy a presbiterek beállítása egy gyülekezetben nem azonnal történt meg. Pál a gyülekezetplántáló első missziós útja, munkája után *hagyott arra időt, hogy a hívők közösségében, a mindennapi élet harcaiban kipróbált, a hívők tiszteletét kiérdemlő emberek emelkedjenek fel.* Hónapok múlva a második missziós útja során, *amikor nyilvánvalóvá vált, hogy ki a kipróbált, ki az, aki bizonyított és kiérdemelte a hívők tiszteletét, állított csak be Pál presbitereket.* **A presbiterek beállítása első alkalommal mindig apostoli** (vagy annak küldöttje, lásd Timóteus vagy Titus) **közreműködéssel történt.** A presbitériumban történő későbbi személyi változások a gyülekezet és a már működő presbitérium hatáskörében történik. Erre látunk példát Mátyás apostollá választásakor, amikor az első 12 apostol a jeruzsálemi gyülekezet vénei (presbiterei) voltak induláskor, míg az apostolok be nem állították az első presbitériumot (véneket) Jeruzsálemben.

Az **apostolok és a presbiterek kapcsolatáról** az 1 Péter 5.1 és 2 János 1.1 is beszél, amiből azt látjuk, hogy **az apostolok is presbiterek**, a gyülekezeti presbiterek presbiter-társai, **akik nem álltak felettük!**

### **Véleménykülönbségek, vitás esetek, panaszok kezelése:**

Két-három hívő megvádolhat egy presbitert az apostolnál:

*„Presbiter ellen vádat ne fogadj el, hanem csak két vagy három tanúbizonyságra. A vétkeket mindenek előtt fedd meg, hogy az a többieket is félelemmel töltse el.”* (1Tim 5:19-20)

Ez az ige utal a presbiterek súlyára és az apostol szerepére is egy gyülekezetben.

A normál mindennapi gyakorlat során lehet a **presbiterek között véleménykülönbség** egyes dolgokban. Ilyenkor fontos, hogy azt ne vigyék nyilvánosság elé és ne kezdjenek el aszerint munkálkodni, ki-kik a saját véleménye szerint, mert az szakadást okoz a gyülekezetben. Ilyenkor kerülni kell a presbiterek közötti vitatkozást, és a Szent Szellemre kell bízni a dolgokat. A gyülekezet felé csak olyan dolgokban mozdulhatnak, amiben egységben vannak. Erről a következő ige beszél:

*„Ha valamiben másképpen értetek, az Isten azt is ki fogja jelenteni néktek, csak hogy amire eljutottunk, ugyanabban egy szabály szerint járjunk, ugyanazon értelemben legyünk.”* (Filippi 3:15-16)

Ennek az *alapelvnek betartása* a presbiterek és a gyülekezet egységének megőrzése szempontjából alapvető fontosságú!

**Alapvető hitbeli kérdésekben** (üdvösség kérdése, eretnokség) az **apostolok és vének** (presbiterek) együtt képezik azt a „fórumot”, ahol az megvitatásra kell, hogy kerüljön és a Szent Szellem békességében állásfoglalás szülessen. Erre látunk példát az Apcsel 15.1-28-ban a sokak által „jeruzsálemi zsinatnak” nevezett összejövetelnél.

#### **A presbitérium működésével kapcsolatos szempontok:**

A presbiterek szelíd és alázatos lelkűek kell, hogy legyenek és **engedelmeskedniük kell egymás felé, példát mutatva ezzel a gyülekezetnek is az engedelmességre.**

Minden egyes döntés nem többségi szavazással születik, hanem teljes egyetértéssel és a Szent Szellemnek való tetszéssel, békességben. Ez nem demokrácia, hanem teokráciája: Isten *királysága*, ahol *Jézus a király* a Szent Szellem által.

A presbiterek valójában nem vezetői a gyülekezetnek, mert nem nekik kell irányítani a gyülekezet életét, hanem a Szent Szellemnek. Ők „felvigyázóként” arra ügyelnek, hogy a Szent Szellem maradjon a vezető mindenkor a gyülekezetben, hogy elvezesse őket minden igazságra.

A presbiterek lehetnek apostoli, prófétai, tanítói, pásztori szolgálati elhívású emberek, de presbiterként mindannyian „pásztori” felelősséget hordoznak a nyáj felé, mint *szám- adók*. Az igéből (Filep és István példáján keresztül) azt látjuk, hogy az *evangélista elhívású emberek* nem presbiterek, hanem *diakónusok* voltak. A gyülekezet a hívők közössége, az evangélista elhívású ember szolgálata pedig alapvetően az, hogy a világban munkálkodjon és megtérésük után bevigye őket a gyülekezetbe. A diakónusi munkák ellátása mellett a gyülekezetben belül az evangélista elhívású emberek feladata más evangélista elhívású emberek felfedezése és felnevelése az evangélista szolgálatra. Ez ugyanígy érvényes a próféta, a pásztor és tanítói elhívású emberek szolgálatára is.

A presbitereknek folyamatosan **táplálni** kell a nyájat és nem szabad ingerelni őket.

**Utána kell menniük az elveszett** (elbukott) hívőknek.

**Az életüket kell adni** a juhokért.

**Ügyelniük kell a gyülekezet tisztaságára**, hogy az a szentek közössége legyen és maradjon. Ezért fel kell lépni minden bűnnel szemben, rögtön az elején, amikor az még „kicsiny kovász”. Ez egyébként minden hívő kötelessége a Máté 18.15-18 szerint. A gyülekezetnek, ha Isten akarata szerint a szentek közössége akar lenni, akkor képesnek kell lenni magából kivetni a bűnt: az előzőek szerint figyelmeztetve és végső soron kizárni a bűnéből megtérni nem akaró bűnöst!

## A biblikus presbiteri vezetés érzékenységi kérdései:

- a presbiterek életszentségének, az Úrral való kapcsolatuknak és a Szent Szellem vezetésének folyamatos megőrzése,
- a presbiterek alázatosságának és szelídségének megőrzése, önmaguk folyamatos megalázásával, hogy tudjanak másokat nagyobbak tekinteni maguknál és fel-emelni másokat,
- képeseknek kell lenni engedelmeskedni egymásnak,
- nem áldozhatják fel az „oltáron” a családjukat a gyülekezet felé való szolgálatuk miatt, hanem a családjuk továbbra is az elsődleges szolgálati területük (kisebb gyülekezet) kell, hogy maradjon (ha valaki erre nem képes, akkor nem alkalmas a presbiterségre)
- a hívők megbecsülésének, tiszteletének megőrzése, a „kettős súlyuk” megtartása miatt szükséges, mert ha ezt elveszítik, akkor az éretlen hívők tömege fogja sodorni ide-oda a gyülekezetet. A kettős súlyú presbiterek és a többi érett hívő ad stabilitást a gyülekezetnek. Kettős „súlyt” (megbecsülést, tiszteletet) nem lehet kikényszeríteni és elvárni a hívőktől, mert **mindenki testvér** (egyenlő), hanem az a hívők személyes megbecsüléséből kell, hogy fakadjon a presbiter példaértékű életéből adódóan!
- a presbitereknek folyamatosan ügyelniük kell, hogy a felvigyázó szerepük ne „uralkodás” legyen, hanem mindig jó példával járjanak elől,
- a presbiterek felelőssége, hogy a gyülekezet tagjai (Krisztus teste) csak újjászületett hívőkből álljon, akiknek életén a „megtérés gyümölcsei” az „új természet” jelei nyilvánvalók,
- az 1 Kor. 12 szerinti szellemi ajándékok működésének szabad teret kell adni, de a megfelelő „mederben” kell azok működését tartani az „ékes rend” biztosítása érdekében az 1 Kor. 14 szerint,
- a gyülekezet Isten családja és nem egy emberek által irányított és szervezett „intézmény”,
- a szellemi ajándékok működésének figyelemmel kísérése és szükség esetén beavatkozás, de nem megoltva a Szent Szellem munkáját.

## Tanítás és tanítói szolgálat:

Több férfi is taníthat a gyülekezetben egy-egy témában, amiben Isten kijelentést ad neki. Alapvetően a presbiterek tanítanak, de azok közül sem mindenki. A tanítás a gyülekezetben egy „hatalmi pozíció”, ezért azt csak férfiak végezhetik az 1 Tim. 2.12

szerint. A **férfi-főség elve** a Bibliában következetes: az apostolok férfiak, a presbiterek és diakónusok férfiak, a család feje a férfi. Aki a gyülekezetben tanít, az a gyülekezet férfi (családok fejeit) és nő tagjait is tanítja, ezért egy nő a tanító pozíciójába lépve megsérti a főség elvét, mert a nő nem emelheti magát a férfiak fölé. Az ige szerint azonban az asszonyok is prófétálhatnak a gyülekezetben és az idősebb asszonyok pedig taníthatják a fiatalabb asszonyokat és a gyerekeket. Fontos itt megjegyezni, hogy nem minden igei szolgálat minősül tanításnak: egy igei bizonyosság vagy buzdítás az nem tanítás! Egy-egy témában, amit Isten megmutatott bármelyik férfinak szabad szólnia, de a teljes írásból való bibliai alapigazságok tanítása **tanítói elhívású** ember feladata. Ők az életüket tették fel az Úr és az Ige megismerésére, ezért éjjel nappal ez foglalkoztatja őket. Ők feltétlenül kell, hogy presbiterek legyenek, mert szolgálatuk meghatározó a gyülekezet egésze szempontjából. Ilyen emberből **nem kell sok**, mert az ő felelősségük nagy, ezért súlyosabb lesz az ítéletük is. (Jakab 3.1)

### **A szolgálati ajándék, mint életmód:**

Apostolnak, prófétának, tanítónak stb. lenni nem egyszerűen csak egy szolgálati ajándék Istentől, hanem egy **személyes elhívás**, és arra az **elhívásra jellemző életmód**. A szentségben és a Szent Szellem vezetésében, azaz az igazságban való járás alapvető fontosságú, ami mások számára is követendő életminta kell, hogy legyen!

Pál így ír erről a szellemi fiának, Timóteusnak:

*„Te pedig **követted** az én tanításomat, **életmódomat**, szándékomat, hitemet, hosszútűrésemet, szeretetemet, türelmemet, üldöztetéseimet, szenvedéseimet, amelyek rajtam estek Antiókhiaiban, Ikóniumban, Listában: minémű üldöztetéseket szenvedtem! De mindezekből megszabadított engem az Úr.”* (2 Tim. 3.10-11)

Lehetnek azonban különbségek az egyes szolgálati ajándékokkal rendelkező emberek életmódjában, mert Isten nagyon sokszínű és mindenkinek személyre szóló elhívást ad.

### **A hamis szolgálók leleplezése és távoltartása:**

A presbiterek felelőssége a **hamis apostolok, tanítók és próféták leleplezése, akik** „báránybőrbe bújt farkasok”, ezért minden szolgálót meg kell vizsgálni, és ha hamisnak bizonyulnak, akkor le kell leplezni őket és távol tartani a gyülekezettől. Pál erre hívja fel az efézusi vének figyelmét az Ap.csel 20.29-31-ben. A hamis szolgálók tanítása sokszor helyes, de az életük képmutatás (báránybőr) ezért rossz példát mutatnak az életükkel. A megvizsgáláskor ezért elsődlegesen a szolgálók életére (a „fára”) kell koncentrálni és nem a tanításra, mert a tanítás lehet igei. Ezért mindig meg kell vizsgálni a szolgálók életét, mert az minősíti őket igaznak, vagy hamisnak, azaz képmutónak. Erre látunk példát a Jel. 2.2-ben.



## Gyülekezet-működési rend:

A szellemi ajándékok működése és a gyülekezeti funkciók különböznek attól függően, hogy a gyülekezet egy *háznál jön össze* („házi közösség”) vagy egy teljes (több házi közösség) helyi gyülekezeti *egybegyülekezése történik meg*.

A **házi közösség** az a hely, ahol a kisebb létszám miatt lehetőség van arra, hogy mindenki a kapott ajándéka szerint megnyilvánuljon, felnőjön az ajándékok gyakorlásában és hogy érett hívővé, szolgálóvá válhasson. Alapvetően ez a tanítványképzés helye, ahol a Máté 28.20 szerint nagyon gyakorlatias módon **mindenre meg kell tanítani** a hívőket.

Az 1 Kor. 12.11 szerint a Szent Szellem úgy osztogatja az ajándékokat, ahogy akarja: némelyeknek ezt, némelyeknek azt. Nem kap meg mindenki minden ajándékot. Ezért van a hívőknek szükségük egymásra Krisztus testében.

Az **egybegyülekezés**, azaz a helyi gyülekezet az a hely, ahol minden ajándék működhet, de az ajándékok működésében a nagy létszámra való tekintettel **vannak korlátozások**. Itt már nem juthat mindenki szóhoz! Tudomásul kell venni, hogy lesznek, akik esetleg szeretnének, de nem kapnak szót. Ez az engedelmesség gyakorlásának a helye is. A Szent Szellem tiszteli a rendet és nem akar zűrzavart: „*a prófétalelkek engednek a prófétáknak*”..

*„Hogy van hát atyámfiai? Mikor egybegyűltök, mindeniteknek van zsoltára, tanítása, nyelve, kijelentése, magyarázata. Mindenek épülésre legyenek. Ha valaki nyelveken szól, kettő vagy legfeljebb három legyen, mégpedig egymás után; és egy magyarázza meg: Ha pedig nincsen magyarázó, hallgasson a gyülekezetben; hanem magának szóljon és az Istennek. A próféták pedig ketten vagy hárman beszéljenek; és a többiek ítéljék meg. De ha egy másik ott ülő vesz kijelentést, az első hallgasson. Mert egyenként mindnyájan prófétálhattok, hogy mindenki tanuljon, és mindenki vigasztalást vegyen; És a prófétalelkek engednek a prófétáknak; Mert az Isten nem a visszavonásnak, hanem a békességnek Istene; miként a szentek minden gyülekezetében. A ti asszonyaitok hallgassanak a gyülekezetekben, mert nincsen megengedve nékik, hogy szóljanak; hanem engedelmesek legyenek, amint a törvény is mondja.” (1 Kor 14:26-34)*

## A presbiterek felvigyázói feladata az ajándékok működésében:

Ennek a rendnek (korlátoknak) a betartása a felvigyázó presbiterek felelőssége úgy, hogy közben ne oltsák meg a Szent Szellemet. Ebben nem kell törvénykezőnek lenni, hanem szeretettel és bölcsességgel kell kezelni. Törekedni kell rá, hogy a felvigyázók minél kevesebbszer avatkozzanak be, hogy a Szent Szellem hadd végezze az Ő jó munkáját és mindenki épülhessen.

A presbiteri felvigyázás esetén el kell vinni a hívőket az érettségre, megtanítani velük, hogy mindenkinek a feje a Krisztus, a vezetője és tanítója pedig a Szent Szellem, de vannak tanító szolgálati ajándékú testvérek is, akiket Isten akar tanításokkal használni

feléjük és legyenek elfogadók, engedelmesek feléjük. Ha minden a Szent Szellem vezetése szerint történik, akkor a tanító csak olyanokat fog mondani, amiről a Szent Szellem bizonyosságot fog tenni a hívőknek, és így tökéletes összhangban lesznek. Végző soron a Szent Szellemnek engedelmeskednek mindannyian.

### **A gyülekezet érzékenysége a Szent Szellem vezetésére:**

A többszemélyes vezetési mód nagyon érzékeny arra, hogy a Szent Szellem folyamatosan Úr maradjon a gyülekezetben. Amint bejönnek emberi dolgok, akkor rögtön „jelzi”, hogy probléma van: elkezd „nyikorogni a rendszer működése. Ha azonban minden rendben van, akkor nagyon „olajozottan” megy minden. A kiütkező működési hibák „figyelmeztető jelek” arra, hogy ismét helyreállításra kerüljön a Szent Szellem uralma.

A többszemélyes vezetés esetén nincs egy „királyként” Krisztus helyébe lépő ember, akire a hívőknek állandóan figyelni és engedelmeskedni kell (kiskorúságban hagyva őket), hanem minden hívőnek élő kapcsolatot kell ápolni az Úrral, a hívők igazi királyával! Ehhez azonban **személyes vezetéssel kell rendelkezni a Szent Szellemről mindenkinek**, ami **nagy kihívást jelent minden hívő számára**. Ez a hívőktől teljes odaadást, életük átadását, szentségben és igazságban való járást igényel és mindenkinek a személyes elhívása szerinti hűséges munkálkodását egymás épülésére.

Ez az egyszerű, családias gyülekezeti életmód megvalósítása egyáltalán nem könnyű, emberileg lehetetlen, de a Szent Szellem vezetésének megvalósulása mellett, minden könnyen, „olajozottan” megy. Az Úr mindenben a segítségünkre van, nem kell erőlködni semmiben.

Csak egy ilyen gyülekezetnek van meg a lehetősége arra, hogy Krisztus testeként működhessen, minden tag a maga ajándéka szerint.

Ez a működési mód a mielőbbi éretté válásra és a Szent Szellem vezetésében való járásra ösztönzi a hívőket, mert csak akkor érzi mindenki biztonságban magát, ha az Úr és nem mások irányítják az életét.

### **Néhány személyes észrevétel:**

A biblikus presbiteri vezetés felismerését követően, a kapott hivatalos pásztori megbízásomat félretéve személy szerint 16 éven keresztül részese voltam egy helyi gyülekezet 3-4 fős presbitériumának (egy a presbiterek közül), ahol közben voltak személyi változások is. Ezen időszak alatt voltak jobb és rosszabb időszakaink. Több hibát elkövettünk a presbitérium működésében, a presbiterek kiválasztási alkalmasságában és a hívőkkel való kapcsolatban is. Nem mindig sikerült folyamatosan a Szent Szellem vezetésében sem maradni, mert minden presbiter polgári munkahelyen is dolgozott egyidejűleg. Nagy volt a környezeti nyomás is, mind a pásztori („királyi”) vezetés, mind a világgal a gyülekezetbe benyomuló bűn miatt. Ezekben sajnos többször megalkudtunk a szeretet hamis értelmezése miatt. Ilyenkor a gyülekezet

szellemi állapota mindig erősen visszaesett. Egy dolog azonban nyilvánvalóvá vált a gyakorlatban. Nem igaz az, amit az egyik pásztor ismerősöm mondott, hogy ez nem működik. Emberileg valóban nem, de Isten kegyelméből, a Szent Szellem által ez lehetséges, ezért találta ezt ki Isten. Ami ugyanis nem Istentől van az mind „kár és szemét” és „meg fog égni”.

A fentiekben leírt igei alapelveket a gyülekezet működése közben tanultuk meg mi is. Ha ezeket az igei alapelveket sikerült volna betartani, akkor sok működési hiba megelőzhető lett volna. Remélem ez másoknak jobban sikerül. Tanuljanak a mi hibáinkból. Kívánom, hogy így legyen. Minden tiszteletem azoké a bátor férfiaké, akik ezt az utat választják.

Dicsőség Istennek mindenért!

## **A házankénti gyülekezés kezdeti tapasztalatai**

Egy „intézményes karizmatikus gyülekezetből” történt kiválás után egy új úton indultunk el összegyülekezve házaknál, amihez eleinte külföldiektől kértük a tapasztalataik elmondását. Egy év alatt menet közben tanultunk meg sok mindent és eljutottunk valahova, amit látunk, hogy még messze nem a teljesség. Folyamatos megtisztulásban vagyunk és vágyunk arra, hogy az Úr valóságosan ott legyen a közösségben és keressük a növekedés útját is. Igyekszünk kialakítani egy új kapcsolatrendszert a térségben, Mo-on és külföldiekkel is. Mára már valami kialakult ezen a téren is.

Az összejövetelekről egy rövid áttekintést adva a következőt lehet elmondani. Az összejövetel előtt többnyire semmi, előre megbeszélte „forgatókönyv - menetrend, program nincs”. Minden alkalom menet közben alakul és más jellegű. Így kialakulnak: közösségi jellegű, imádó-prófétai és tanítói jellegű stb. alkalmak. Néhány jellegzetesség a gyakorlatunkból, ami mások számára is hasznos lehet.

### **1. Igei szolgálat**

Azt a fajta rendszeres, egy órás igei szolgálatokat, amik korábban voltak a gyülekezetben itt nem látjuk helyénvalónak, mert itt „interaktív közösség” van és nem „hallgatóság”. Most a házankénti összegyülekezésnél vagyunk hárman, akik a korábbi gyülekezetben szolgáltunk igével és most ellátjuk a hívőket „házi-feladatokkal” (elolvasandó és meghallgatandó tanításokkal, tanítás sorozatokkal, elolvasandó könyvekkel célirányosan, személy szerint). Előfordul, hogy egy DVD-s tanítást közösen is megnézünk. Egyéni tanítási képzés folyik és egy-egy alkalomra többen hoznak igét, vagy kérdéseket, amiket megbeszélünk, értelmezünk az ige alapján. Én, mint legidősebb hívő és korábbi előljáró hagyom, hogy ha vannak mások, akik megmagyarázzák az igét, akkor hadd tegyék, hadd fejlődjön ebben mindenki. Olyanfajta vendég igei szolgálóink, mint korábban, eddig nem voltak, de nyitottak vagyunk erre is. Már többen jelezték, hogy meglátogatnának bennünket. Persze ilyen körben egy vendégszolgálat is interaktív kell, hogy legyen és nem közlő jellegű, mint az általában szokás.

### **2. Dicséret**

Három ember van, akik felváltva egy szál gitárral „vezetik” a dicsőítést. Igyekszünk megélni az igét, hogy „mindenkinek van zsoltára, igéje, kijelentése...” és ebből adódóan ösztönözzük, hogy mindenki úgy jöjjön az alkalmakra, hogy „mindenki hozzon valamit”. Ez alapján most a dicsőítés úgy alakult, hogy nem egyetlen tesó készül fel dalokkal, hanem többen hoznak (5-6-an) dalokat és azokat elénekeljük gitár kísérettel. Helye van annak is, ha ott helyben kap valaki a Szent Szellem által egy dalt, akkor azt is elénekeljük.

### 3. Ima, kijelentés, prófétálás

Minden alkalommal van ima a dicsőítéssel „összevegyítve” egy közös blokkban és ilyenkor figyelünk az Úrra és kijelentéseket veszünk, amiket utána elmondunk. 2-3 látás, kijelentés majdnem minden alkalommal van.

### 4. „Egymás” felé való szolgálat

Bátorítani, vigasztalni, örömet megosztani .... erre egy-egy alkalommal 1-1,5 óra jut, hogy mindenki elmondja örömét, bánatát, problémáját és tanácsoljunk valamit, imádkozzunk érte, bátorítsuk. Ebben mindenki részt vesz. Ezt nagyon igénylik a testvérek és ez nagyon fontos, mert korábban ez teljesen hiányzott. Emiatt és a rendszeres étkezések miatt így az alkalmak 4-5 órák.

### 5. Szellemi vezetés

Nincs külön elkülönült vezetés, végső soron a „vének” ott vannak a többiek **között** (1 Péter 5.1), és többiekkel egyeztetve születnek döntések. A kapott kijelentések, próféciaik határozzák meg a folyamatos előrehaladás irányát és esetenként a megteendő lépéseket.

### 6. Egymás segítése

Ez az a terület, ami drasztikusan megváltozott a korábbihoz viszonyítva- „egy család” vagyunk és ismerjük egymás szükségait. Én pl. szereltem villanyt egy idős testvérnőnél vagy vettünk tüzelőt télire, akinek ez probléma volt és van aki bevásárolt nagy tételben rászorulóknak (alapvető élelmiszereket) stb. Az autókat úgy használjuk, mint a család, mindenki szükségére, egymást segítve. Nem fizetünk terembért, vendégszolgálókat és nagy költségigényű programok sincsenek, ezért „minden pénzünk megmarad”, amit korábban tizedre fizettünk. Ezt most magunkra, egymásra, a rászorultakra költjük, de támogatunk nem rászorultakat is; ha valaki rendszeres szolgálat az autójával, akkor hozzájárulunk a vizsgáztatáshoz, vagy autócseréhez.

### 7. Adakozás

Nem gyűjtünk *tizedet*, hanem mindenki a feleslegéből használ fel a szolgálathoz és egyénileg is támogatunk másokat, de van „közös pénzünk” is, amiből az elmúlt évben 2-szer is kirándultunk. Minden felesleget (bőséget felhasználunk, akinek van). Nem tized van, hanem, aki szükségben van, az többnyire csak kap, de aki bőségben van az pedig a bőséggel szolgál, ami jóval több is lehet, mint a tized.

### 8. Közös étkezések, Úrvacsora

Azért kezeltem ezt a kettőt együtt, mert nem lehet teljesen szétválasztani. Minden alkalommal van közös étkezés, az alkalom végén. Ez lehet „csak” egy pizzázás vagy

szendvicsek, hidegtál, zsíros kenyér hagymával, de sokszor van teljes értékű meleg vacsora is, amikor az egész közösség együtt étkezik.

Ebbe beleilleszteni a korábbi „kis kocka kenyérből” és „gyűszűnyi” borból álló régi Úrvacsora gyakorlatot komikus lenne. Hamar elhagytuk a régi gyakorlatot és kerestük az Úrvacsora megélésének helyes igei gyakorlatát. Több idevonatkozó irodalmat áttanulmányoztunk és az igéből, valamint mások tapasztalataiból a következő gyakorlat alakult ki:

- az **Úrvacsora teljesen egyszerű módon egy lehetőség arra, hogy együtt elfogyasztva az ételt egy teljes értékű étkezés keretében, megosszuk javainkat egymás között és ilyen módon is betöltsük egymás szükségait.** Pál is ezekről beszél az Úrvacsora kapcsán a korinthusiaknak. Ilyen módon rendszeresen azok is jól tudnak lakni, akik esetleg szükségben vannak és maguknak sokszor nem engedhetnek meg egy kiadós étkezést.
- A normál vacsora esetében egyszerűen megáldjuk az ételt az étkezés elején. Ha azonban eldöntjük, hogy most Úrvacsorázunk, akkor a vacsora megkezdésekor valamelyik férfi vagy a házigazda szolgál a többiek felé. A szokásos poharakba kitölti mindenkinek a bort vagy szőlőlevet. Az étkezés elején valaki hálát ad és megemlékezik Jézus kereszthaláláról: megtört testéről és kifolyt vérééről. *Megtörjük a kenyeret* (egy darab, vagy egész szeletet tálcán körbeadva mindenki tör belőle) és az étkezés végén megemlékezve imában a megerősítjük az Úrral és az egymással való szövetséget egy pohár bor megivása által.
- A kenyérrel és a borral megemlékezünk **az étkezés keretében** Jézus kereszthaláláról és megerősítjük a szövetséget vele és egymással. Ez az eddig kialakult gyakorlatunk és látásunk.

## 9. Az összejövetelekről

**Szerdánként** vannak házankénti összejöveteleink du. 5-9, gyakorlatilag 3 helyen és **szombatonként du. 4-9-ig együttesen.** Körforgó jelleggel jövünk össze 6 háznál, nyáron **együttesen** az udvarokban is. Vannak „átjárások” a kisebb közösségek között és kisebb (3-4 fős) egyéb összejövetelek is ezeken felül. Pl. mi 4-en férfiak - „vének” - össze szoktunk jönni látásokat egyeztetni és javaslatokat előkészíteni a közösség részére, de a közösség dönt a mi javaslatunk alapján.

Voltak már bemelegítésein és most tervezünk ismét (kádban, nyilvános fürdőben megszervezve, ahogy sikerül). Ketten korábbi gyülekezetekből csatlakoztak hozzánk és vannak új megtértek is, akiktől elvárjuk a teljes odaszánást, a teljes megtérést annak nyilvánvaló jeleivel együtt. Nem a növekedés a célunk, hanem a biblikus keresztyén norma szintjének (minőség) megtartása és azt várjuk, hogy az Úr legyen az, aki „szaporítja a közösséget üdvözülőkkel”, amit látunk, hogy be is teljesít. Az újonnan bemelegített és más közösségből jött emberekkel együtt a létszám egy év alatt közel

kétszeresére nőtt. Mások is arról számolnak be, hogy az évenkénti megduplázódás teljesen természetes a házankénti gyülekezések esetében.

## 10. Új hívők

Több újjászületett embert merítettünk be az első évben. Egy fiatalasszony bemerített egy másik fiatalasszonyt és egy idős asszony egy másik idős asszonyt. Másik alkalommal egy kiránduláson vettünk részt és a végén a közösség jelenlétében spontán módon bemerítettünk egy fiatalembert. A bemerítést fürdőkádban végeztük el, de más lehetőségekre is nyitottak vagyunk. Két ember csatlakozott hozzánk egy másik karizmatikus gyülekezetből. A közösségünkben elvárjuk mindenkitől, hogy teljesen elkötelezze magát Krisztus felé és mindenben engedelmeskedjenek a Szentírásnak. Nem célunk a gyülekezet *menyiségi* növelése, hanem megélni egy valódi - *minőségi* - keresztyén életet és közösséget. Az Úrtól várjuk, hogy Ő növelje a gyülekezetet üdvözülőkkel és bizonyossá tette számunkra, hogy Ő ilyen módon működik. Így a közösségünk egy év alatt megduplázódott. Más házi gyülekezetekről szóló beszámolók is igazolják, hogy az ilyen mértékű növekedés természetes.

Elsősorban a megtéretlen családtagokat próbáljuk elérni a családi ház adta természetes környezet kihasználásával. Minden lehetőséget megragadunk, hogy elérjük és építsük a kapcsolatot a megtéretlen családtagokkal, hogy azok ismerjék meg a gyülekezetet: fizikai segítség, gitártanítás, esküvőbe való besegítés, kérésükre imádkozva értük stb. Ilyen módon Krisztus jelen van a közösség családjainak életében.

## 11. Szellemi harc

Az első év során több alkalommal is megtapasztaltunk szellemi támadásokat és nehézségeket. Két-három hónapon keresztül az intézményes karizmatikus gyülekezetből való kijövetelünket követően, nagyon erős szellemi támadásaink voltak. A városunkban és a térségünkben mindenki ellenünk fordult a szervezett gyülekezet elhagyása miatt. Azt gondolhatták, hogy a gyülekezeti életünk egyszerű, életszerű, természetes módon való megélése fenyegeti az ő megszokott gyakorlatukat. Próbáltuk megmagyarázni gyülekezetről alkotott látásunkat, de nem értették meg azt és nem is akartak közösséget ill. kapcsolatot tartani velünk. A kijövetelünket követő első félévben ezért teljesen magunkra maradtunk, ami nagyon hasznosnak bizonyult számunkra. Volt időnk keresni az Úr akaratát és lerakni a közösségi élet alapjait, egy teljesen új rendszerben munkálkodva. Felkutattunk más kis közösségeket is, akik hasonló úton jártak. El kellett felejtenuünk sok korábbi gyakorlatot a szervezett gyülekezeti életünkből és új (rég, biblikus) utakat keresni. A korábbi gondolkozásmódunk nagy akadály volt, ezért félre kellett azt tenni. Ez a legtöbb hívő számára nem volt könnyű, mert automatikusan működtek bennük a régi reflexek. Két-három hónap után képesek voltunk stabilizálni a közösséget és lerakni az alapokat. Ezen időszak alatt meglátogattak bennünket más keresztyének is, akik zavarokat okoztak közöttünk; néhányan közülük ismeretlenek voltak számunkra. Ráadásul egy nyilvánvalóan elkötelezett hívő, aki évek óta nem kötődött egyik gyülekezethez sem, megpróbálta lerombolni az új közösségünket már az indulásnál. El kellett küldeni. Ez idő alatt megpróbáltunk módot találni a többszö-

rögzítésre annak érdekében, hogy a hívő életünket több kisebb csoportban, földrajzilag elkülönülve, de hálózatszerűen összekapcsolódva folytassuk. Emiatt sokszor megtapasztaltunk szellemi támadásokat. A Sátán megpróbált zavarokat okozni közöttünk, ezért az egyetlen védekezési lehetőségünk az volt, hogy szellemi módon harcoljunk, és az Úr győzelmet fog adni nekünk.

Dicsőség az Úrnak!



## **A házankénti gyülekezés nehézségei**

Egy korábbi írásban a házankénti gyülekezés kezdeti tapasztalatairól számoltam be a saját példánk alapján. Sokan pozitívan reagáltak rá és remélem felbátorított másokat is, hogy egyszerű módon, kis közösségben is meg lehet élni egy teljes értékű közösségi életet.

Nem szeretném azonban, ha a kezdeti felbuzdulások után, sok nehézséggel szembe-sülve, csalódva és kiábrándulva abbahagynák a hívők ezt az összejöveteli módot arra a következtetésre jutva, hogy ez mégsem működik. Ez nem igaz, ezt a gonosz akarja elhitetni a hívőkkel.

Világosan kell azonban látni, hogy vannak bizonyos feltételek, amiket az ilyen össze-jöveteleknél be kell tölteni, mert különben valóban zátonyra futhat a kis közösség, mint az sok esetben meg is történik. Látszólag nagyon egyszerű minden és ez így van, de egy szokásos vasárnapi gyülekezetbe járó alkalomhoz képest ez a közösségi mód igaz, hogy sok felesleges terhet levesz a hívők válláról (főleg szolgálók esetében), de ugyanakkor jóval nagyobb elvárásokat támaszt azokkal a hívőkkel szemben, akik korábban csak passzív, ücsörgő résztvevői voltak a vasárnapi összejövetelnek. Ez igaz mind fizikai, mind szellemi téren egyaránt.

Most szeretnék azokról a feltételekről beszélni, amiket be kell tölteni ahhoz, hogy egy háznál összegyűlő kis közösség valóban jól tudjon működni. Azt javaslom, hogy mi-előtt valaki felbuzdulásában elindítana egy ilyen összegyülekezést, „üljön le, gondolja végig és mérje fel a „költségeket”, nehogy megszegyenülve félbe kelljen azt hagyni”.

Azzal együtt, hogy alapvetően egy szellemi közösségről van szó, beszélni kell a fizikai, az anyagi többletterhekről is, amikkel egy ilyen kis közösségnek szembe kell néznie.

### **1. Fizikai terhek a házankénti gyülekezés esetén**

Amikor valaki elmegy egy vasárnap délelőtti összejövetelre, csak bezárja a lakása ajtaját, 2-3 óra múlva kényelmesen hazamegy és folytatja ott, ahol abbahagyta. Belefér a képmutatás a vasárnap délelőtti 2-3 órába, mert senki sem lát bele a többi hívő életébe és nem kell szelleminek sem lenni, mert a pásztor mindig megmondja, hogy mit kell tenni. Csak sodródni a többiekkel és ez éveken keresztül így mehet. Egy házi összegyülekezés esetében ez egyáltalán nem így van, mert a házigazdának vállalni kell az összegyülekezéssel járó többlet fizikai és esetleg anyagi terheket is. Tized fizeté-séről itt nincs szó, sem rendszeres adakozásról, de vannak más jellegű fizikai és anyagi terhek, amik a tapasztalat szerint nagyobbak is lehetnek, mint egy nagy összejövetelre való eljárás esetében.

#### *A házigazda szereppel járó többletterhek*

Aki házigazdaként fogadja a hívő társait az a vendéglátással kapcsolatban (takarítás, lakás átrendezés, főzés vagy más étel elkészítése miatt stb.) a korábbiakhoz képest lényegesen nagyobb többletterhet vállal, ami hosszabb távon fárasztó lehet, ezért csak az vállaljon ilyet, aki erre ajándékot kapott az Úrtól. Lehet másoknak besegíteni a terhek csökkentésében a csoport lehetőségei szerint: besegítés a házigazdának fizikai-

lag, vendéglátáshoz szükséges élelmiszerek, üdítők vitele, vagy mások is megnyitják a házukat és megegyezés szerint ők is helyet adnak ilyen összejöveteleknek. Ha valakinek problémái merülnek fel ezzel kapcsolatban, abban lehet segíteni: fizikailag és anyagiilag egyaránt.

Házigazda szerepet az vállaljon fel, ahol hívő házaspár, hívő család, esetleg özvegy vagy egyedül élő asszony van. Felemás igában élő férfi vagy asszony ne adjon helyet ilyen alkalomnak, mert fontos, hogy az összegyülekezés helye egy megszentelt hely legyen, és őszinte örömmel tudják fogadni a többieket.

#### *A rászorulóknak segítségéből adódó többletterhek*

A kis közösségben összejövő hívők őszinte, átlátható életet élnek, mint egy család. Megengedi mindenkinek a másoknak, hogy rálásson az életére és részese legyen a problémáinak és egymás terhére hordozzák. Itt nincs helye a képmutatásnak, mert hamar lelepleződik. A hívők itt mélyebben megismerik egymás problémáit. Itt most elsősorban fizikai és anyagi jellegű problémákra gondolok. Egyedül élő- vagy özvegyasszony esetében pl. folyik a csap, vagy nem működik a bojler, vagy nincs elég téli tüzelő stb. A kérdés ilyenkor az, hogy kik segítenek neki fizikailag, szakmailag és anyagiilag is a nehézségek megoldásában. Akinek autója van elviszi-e a hívő társát az orvoshoz, ha beteg vagy más helyre, ha éppen szükséges. Ilyenkor felmerülhetnek nagyobb anyagi kiadások is, ami esetleg túlhaladja a korábbi „tized” mértékét. Mint egy családban a tagok itt is felelősséget hordoznak egymásért és gondoskodnak egymásról, akik ezt a fajta közösséget vállalják.

Nem kommunáról (vagyonközösségről) és nem is a kommunizmus idején megtapasztalt - mindenki hasonlóan szegény - egyenlőségéről van szó, mert mindig lesznek jobb módú (bővölködő) és rászoruló tagok, azaz „szűkölködők” is. Az anyagiakat tekintve itt arról van szó, hogy a hívők közösségében nem szabad „szűkölködő” tagnak lenni. Ez csak úgy lehetséges, ha betöltjük azt az ígét, hogy akiknek feleslege van, azok kipótolják a szűkölködők hiányát. Ez a helyzet megvizsgálja a bővölködő és a szűkölködő emberek szíve állapotát egyaránt:

- egyrészt képes-e valaki jó szívvel segíteni a bajbajutott testvérén nagyobb anyagi áldozat vállalása árán is,
- másrészt pedig, hogy a valóban rászorult megtesz-e mindent, hogy magán segítsen, vagy csak kényelmes módon ki akar használni másokat. Ezt nem szabad megengedni.

Óvatosan és bölcsen, a Szent Szellem vezetése szerint kell kezelni mások anyagi támogatását, mert a túlzott nagylelkűség elkényelmesíti a támogatottat és tapasztalatunk szerint azok a leghálátlanabbak, akik a legnagyobb anyagi támogatást kapták. A hálátlanságra jó példa a tíz leprás esete is. Aki tehát ad úgy adjon, hogy ne várjon érte semmit.

Tudnunk kell, hogy az ige szerint a „szükség szintje” a lakás, a ruházkodás és a táplálkozás. Minden, ami efelett van az már „bővölködés”. A mai életszínvonal mellett az emberek már nehezen veszik tudomásul, hogy megelégedjenek a szükségük betöltésével, de Jézus csak a szükségünk betöltését garantálja. A segítség alapvetően

eseti jellegű legyen. Hosszabb távon arra kell törekedni, hogy mindenki „szorgalmasan munkálkodva a maga kenyerét egye”. Lehet, hogy abban is kell azonban segíteni, hogy a szűkölködő testvér megfelelő munkát találjon.

## **2. Szellemi elvárások a házi gyülekezés esetében**

Amikor az ige ilyen közösségről beszél, akkor feltételezi, hogy

- minden hívő újjászületett,
- élő kapcsolatot ápol az Úrral,
- mindenkinek van valamilyen szellemi ajándéka,
- és megvan a készség arra, hogy azzal szolgáljanak is mások felé.

Ez nem kis kihívás az olyan hívőkkel szemben, akik korábban kétszívű módon élték a hívő életüket és csak sodródtak az árral egy nagyobb gyülekezetben, mindig csak a pásztoruk hangjára figyelve. Ez azt is jelenti egyben, hogy aki nem az Úrban éli az ő életét, nem vágyik arra és nem is törekszik mindent megtenni azért, az a hívő nem alkalmas arra, hogy az ilyen kis közösség aktív részese legyen. Itt tanítványokról van szó az ige valódi értelmében és Jézus sokat beszélt arról, hogy kik nem alkalmasak arra, hogy kövessék Őt. Ha ezek a feltételek nem teljesülnek, akkor a kis közösség csak egy kedves „baráti társaság”, vagy egy „klub” lesz, amit valami közös cél együtt is tarthat és jól is érezhetik magukat ott az emberek, de akkor ott nem az Úr lesz a középpontban.

A kis közösségen belül is jó, ha mindenkinek van 2-3 olyan őszinte barátja, akikkel a legbizalmasabb dolgot is meg tudja beszélni és tudnak együtt imádkozva letenni bűnöket, közben gyógyulásokat élve meg.

Jó, ha van a kis közösségben legalább két érettebb hívő férfi, akik nem beállított presbiterek, de akik jó példával tudnak elől járni, és akire a többiek hallgatnak. Ők adnak egy stabilitást és egy szellemi irányt is a közösségnek, ami garancia az ilyen kis közösségek hosszú távú működéséhez. Ha ilyen férfiak hiányoznak, akkor a közösség lehet pusztán egy imádkozó asszonyok csoportja, de ha a tanítás területére tévednek, akkor hamar bajba kerülnek és szétzilálódik a közösség.

Az érettebb hívőknek segíteni kell a tapasztalatlanabbaknak a növekedésben. Meg kell tanítani nekik

- a Szent Szellem vezetésében való járást,
- segíteni kell a kapott ajándékaik felfedezésében és azok gyakorlásában, hogy
- a „tanítványokból” mielőbb „mesterek”, azaz mások tanítására is alkalmas hívők - legyenek.

*A házi közösség sporthasonlattal élve olyan, mint a sok és fárasztó hétköznapi edzés. Egy településen lévő, több házi közösségből álló helyi gyülekezet csak akkor lehet eredményes, ha azt a hétköznapi alapos „edzőmunkával” megalapozta.*

### 3. Néhány személyes tapasztalat

A szervezett intézményes gyülekezetből való kijövetelünk után mi is lelkesen indultunk el a házankénti összegyülekezéssel. Hozzá kell tenni, hogy nálunk sok éves hagyománya volt az un. házi csoportok működésének, amik elég jól működtek. Nem teljesen ismeretlen dologba kezdtünk tehát, de őszintén el kell mondani, hogy a mai helyi gyülekezetek házi csoportjainak működése és a biblikus házankénti összegyülekezés között óriási különbség van. A házi csoportok csak egy helyi gyülekezet korlátozott működésű kisebb csoportjai, de a házankénti gyülekezés egy teljes értékű összegyülekezés úrvacsorával és önálló anyagi gondoskodással és felelősséggel, ami önmagában is működőképes. A kijövetelünk után nálunk is érzékelhető volt, hogy több embernek nehéz volt az új körülményekhez való alkalmazkodás. A kezdeti lelkesedés után a terhek vállalásában már többen meglankadtak és kiderült az is, hogy nem mindenki volt kész a teljes odaszánásra, az őszinteségre és a keskeny út helyett egy idő után többen a széles utat választva visszatértek valamelyik helyi gyülekezetbe.

Számolni kell tehát azzal, hogy egy idő után lesznek akik „lemorzsolódnak” és visszamennek a kényelmes, megszokott, kevesebb kihívást jelentő, a képmutató magatartásra lehetőséget adó „vasárnapi keresztyénségbe”.

A házi közösség tehát egy „szűrő”, ami „megpróbálja” a hívőket és lesznek, akik „könnyűnek találtnak”. Nem kell emiatt szomorkodni, mert a keresztyénség nem tömegmozgalom! Kevesen vannak ugyanis, akik a keskeny úton járnak, és mindvégig kitartanak. Értékelni kell a kis létszámú közösséget. Nem a létszám a lényeg, az igében egyetlen gyülekezet létszáma sincs megadva. Tapasztalatunk szerint akár már két házaspár is meg tud élni több éven keresztül egy jó közösséget teljes egységben.

A kezdeti időszak után mi is egy megfogyatkozott létszámmal mentünk tovább, de akik maradtak azok kitartanak és stabilak az Úrban, megszokták a sok népes program helyetti „pusztai” hívő életet. Azt is látjuk, hogy fontos mielőbb megtalálni a személyes elhívást és beállni abba, hogy ne csak egy „belterjes közösség” legyen a házi összegyülekezés, hanem legyenek külső kapcsolatok és szolgálatok is. Mi a „blog-szolgálatban”, egy „kórházi szolgálatban” és a piacon, valamint a tanyavilágban végzett evangelizációs munkában találtuk meg az elhívásunk beteljesedését. Így teljes hívő életet tudunk élni egy kisebb létszám mellett is, imádkozva, dicsérve az Urat, rendszeresen úrvacsorázva és foglalkozva az igével is a szolgálatok mellett.

Tapasztalatunk szerint, ha a Szent Szellem vezetésében és a saját elhívásunkban járunk, akkor egy kisebb (5-8 fős) létszám mellett is meg tudjuk élni a teljesség érzésével a közösségi életet egy tökéletes egységben. Az Úr szereti a kevesekben megdicsőíteni magát. Mindenki a számszerű növekedést keresi, pedig erőteljesebb közösségek lennének kisebb létszám mellett is, ha le tudnának mondani azokról a hívőkről, akik sosem szánták oda magukat teljesen és képtelenek arra, hogy valódi tanítványok legyenek.

A nehézségek leírásával a csalódások elkerülését szerettem volna elősegíteni és felhívni a figyelmet a várható nehézségekre is. Mindezekkel együtt felemelő érzés meg tapasztalni azt a valódi szabadságot, amit a kis közösségi élet jelent és hálásak vagyunk az Úrnak, hogy így vezetett bennünket.

Dicsőség az Úrnak mindenért.

## Valóban szereted az Urat?

Erre a kérdésre - még ha egy pillanatra kicsit talán el is bizonytalanodunk, de - sokan azonnal rávágjuk a választ: igen, szeretem az Urat.

A kérdés most ismét így hangzik: valóban szereted az Urat?

Emlékszünk a történetre Péter apostol életéből, hogy mennyire rajongott Jézusért, amikor vele járt és látta a sok csodát, és ott volt Jézussal a megdicsőülés hegyén is. Később azonban, amikor Jézust elfogták, akkor Péter háromszor is *megtagadta, elárulta* őt és visszament a régi foglalkozásához a világba, a halászathoz.

A feltámadt Jézus itt kereste meg őt és neki tette fel háromszor is ezt a kérdést (János 21.15-17):

„Péter, szeretsz-e engem?”

Péter pedig háromszor felelte neki:

„igen Uram, tudod, hogy szeretlek téged.”

Jézus így válaszolt: „akkor legeltesd az én juhaimat!” Mondhatnánk ezt a mai életre értelmezve úgy is, hogy ha az Urat szereted, akkor miért a világ dolgaival foglalkozol, és miért nem azt a munkát végzed, amire az Úr elhívott?

Jézus ma is mindenkinek felteszi a kérdést, akár háromszor is:

„Szeretsz-e engem?”

Sokan, akik gyülekezetbe járnak vagy korábban jártak, vagy még sosem jártak, de élük a hívő életüket a maguk módján úgy, ahogyan ők gondolják, azt mondják: „igen, szeretlek Uram.” Úrnak mondják őt, de a kérdés az, hogy valóban Ő az Úr az életükben, vagy egy másik urat szolgálnak?

Jézus azt mondta, hogy „nem szolgálhattok két Úrnak, Istennek és a Mammonnak, azaz a pénznek” (Máté 6.24). Láthatjuk a zűrzavaros világunkban magunk körül ma is, hogy ez a két úr létezik csupán, és ebből adódóan ez a két erő és hatalom vívja a maga a harcát az egész világon:

- az **egyik az isteni törvényekhez**, Jézus parancsolataihoz **való ragaszkodás**,
  - amit a *politikai életben a régi, keresztyén értékekhez ragaszkodó „konzervatív” pártok* képviselnek, de ma már ők is csak elég csekély mértékben,
  - a „keresztyénnek” *mondott felekezetek*, amelyek sokszor az állammal, azaz a világgal „parázna” szövetségre lépnek és sok mindenben megalkudnak Isten ígését tekintve,
  - *Isten igazi világossága* így csak *egyes odaszánt, győztes* - az igazsággal nem megalkuvó - *hívőkön keresztül fénylik*, akiket esetleg még megtűnnek és nyomorgatnak a gyülekezeteknek mondott szervezetekben, vagy már ki is rekesztették onnan őket.

- a *másik* egy globális uralkodásra törő - **az Antikrisztus útját előkészítő, a pénz mindenek feletti hatalmát középpontba helyező, minden** hagyományos, konzervatív (keresztyén) értéket leromboló - hatalom, amely egy *mindent megengedő*, hamis szabadság nevében fellépő *liberális pártok, törvénytíró szövetsége*.

Egy ilyen környezetben élünk ma, de hasonló volt a helyzet Jézus idejében is. Ezek az erők hatnak ránk a környezetünkből, ami valójában két úr: újszövetségi értelemben véve Krisztus és a pénz. Amikor az Úr szeretete a kérdés, akkor valójában arra kell válaszolnunk, hogy kinek engedelmeskedünk, kinek engedjük át az életünk feletti uralmat és ebből adódóan kinek is szolgálunk valójában?

Akik még nem tértek még és ebből adódóan nem ismerhetik az Urat, azoknak egyértelműen a pénz uralja az életüket. Akkor is így van ez, ha ők ezt nem így gondolják, mert ők még tudatlanságban vannak, és Isten „elnézi nekik a tudatlanságnak az idejét”, miután megtérnek.

A kérdés most valójában az, hogy akik egyszer már valóban megtértek és az Úrral jártak kezdetben, évek eltelte után még mindig Ő uralja-e az életüket? Neki szolgálnak-e még vagy már a Mammonnak, azaz a pénznek, ami tágabb értelemben a világ, vagyis már ők is ugyanolyan világiak életet élnek, mint a körülöttük lévő világ? Sokszor elhangzik, hogy a keresztyénség elvilágiasodott, ami azt jelenti, hogy kezdetben lehet, hogy az Urat szolgálták, de amikor jöttek a nehézségek, próbák, akkor elvilágiasodtak (beengedték a világot az életükbe), azaz „visszamentek a világba”. Akkor is így van ez, ha továbbra is járnak a gyülekezetbe, de ahogyan Péter, valójában ők is megtagadták az Urat, az életük megmentőjét. Ha az elvilágiasodott, gyülekezetekbe járó keresztyéneknek is feltesszük a kérdést, hogy szeretik-e az Urat, akkor természetesen így válaszolnak: „hát persze, hogy szeretem az Urat.”

Az, hogy kit szeretünk, azaz ki valójában az urunk azt az határozza meg, hogy kinek szolgálunk, kinek engedelmeskedünk!

Jézus azt mondta, hogy „*az szeret engem, aki az én parancsolataimat megtartja*” (János 14.23), azaz, aki neki engedelmeskedik. Jézus az életünk Ura akar lenni teljesen, az életünk minden percében és az életünk minden része felett és nemcsak egy héten két órára a gyülekezeti összejövetel ideje alatt.

A kérdés most ismét az: valóban szeretjük az Urat? Valóban neki engedelmeskedünk mindenben? Valóban Őt szolgáljuk? Valóban az Ő munkáját végezzük teljes szívvel és teljes erővel?

Jézus azt is mondta, hogy „*keressétek először Istennek országát, és az ő igazságát, és ezek mind megadatnak nektek.*” (Máté 6.33).

Isten országát keressük mindenekelőtt? Bízunk Istenben, hogy minden szükségünket képes betölteni, vagy a jobb megélhetés reményében elsősorban a pénzt, a pozíciót keressük, hogy a szükségünket magunk töltsük be? Ha így van, akkor hol a hitnek, az Istenben való bízásnak a helye? Ha így van, akkor nem tartunk igényt az engedelmeségünk zálogaként arra, hogy teljesen rábízva magunkat Ő töltsse be minden szükségünket! Ez hitetlenség és „*hit nélkül lehetetlen Istennek tetszeni!*” (Zsidó 11.6)

Néhány gondolat általában arról, hogy valójában milyen is az Úrhoz való viszonyunk:

- Valóban „*teljes szívvel, teljes lélekkel és teljes elmével szeretjük az Urat?*” (Máté 22.37). Ő határozza meg minden gondolatunkat és cselekedetünket? Valóban első az életünkben minden más előtt?
- Teljes a hitünk és nem csak félszívűek vagyunk? Rá merjük bízni magunkat 100%-ban az Urra és Isten országát keressük először vagy világi módon akarjuk berendezni az életünket a legtöbb területen?
- „*Mindenért hálát tudunk adni*”, az igazán rossz, kellemetlen dolgokért is, amik próbaként bekövetkeznek az életünkben?
- „*Áldani tudjuk az ellenségeinket is?*”
- „*Szüntelenül imádkozunk*”, minden gondolatunkkal az Úr előtt vagyunk azzal a kérdéssel, hogy mit akarsz Uram, hogy cselekedjem?

Eddig csak általánosságban beszéltünk szellemi dolgokról, de most nézzük meg az életünk minden területén, hogy ki az úr az életünkben valójában, kinek is engedelmeskedünk? Képletesen mondva „konzervatívok” (bibliai alapértékeket tisztelő, bibliai értelemben fundamentalisták: az ige alapján állók vagyunk, vagy sok mindent beengedve az életünkbe, *engedékeny, liberális módon*, a világ szelleme szerinti szabadság (szabadosság) jegyében éljük a mindennapi hívő életünket, és nem egy olyan, bibliai korlátokat („ne kívánd”) is tiszteletben tartó *valódi szabadságban*, amit Krisztus ígért nekünk? (János 8.32-36)

*Először* nézzük meg és teszteljük magunkat a szűkebb környezetünkben, a családban, hogy valóban szeretjük-e az Urat?

- a férj szerepében:
  - o az Úr a „fejed”, akinek mindenben engedelmeskedsz a Szent Szellem vezetése és Isten ígéje alapján?
  - o a „feje” vagy a feleségednek és felvállalod a döntések felelősségét minden területen?
  - o úgy „szereted a feleségedet, ahogyan Krisztus is szerette az egyházat”, hogy halálra adta magát érte?
  - o „értelmes módon együtt élsz a feleségeddel?”, vagy a barátok, a munka és a hobbi stb. előrébb való?
  - o hiányzik, ha a feleséged nincs veled? „Fél embernek” érzed magad nélküle? - mert „ketten vagytok egyek, azaz egy egész.”
- A feleség szerepében:
  - o az Úr után a férjed az első az életedben?
  - o elfogadod a férjedet, mint „főt”, aki kimondja az utolsó szót mindenben?
  - o „féled és tiszteled” a férjedet?
  - o „engedelmeskedsz” a férjednek mindenben, ahogyan „Sára is engedelmeskedett Ábrahámnak urának nevezve őt?” (1 Péter 3.6)
  - o valódi „segítő társa” vagy neki az élet dolgaiban és nem akarsz „Éva vagy Jezabel” módjára fölé kerekedni és elorozni tőle a „fő” szerepét?
  - o „csendes engedelmisségből” éled a napjaidat (1 Timótheus 2.11) és serényen munkálkods a Példabeszédek szerinti „*derék asszony*” módjára?
  - o mint segítő társ „bölcs tanácsadója” vagy férjednek a döntésekben?

- Az apa szerepében:
  - o te vagy a gyermekeid *példaképe*?
  - o fegyelmezed a gyermekeidet „*engedelmességben tartva* őket”, akik ennek ellenére szeretnek téged?
  - o az ige igazságaira neveled őket?
  - o védelmet biztosítasz a családnak, gondoskodsz a megélhetésükről és „jól igazgatod” az egész család életét?
- Az anya szerepében:
  - o segítőtársa vagy a férjednek és a férjed felé való engedelmességeddel példát mutatsz a gyerekeidnek is az engedelmességre?
  - o gondoskodsz a család meleg, szeretetteljes légköréről?
  - o csak akkor beszélsz, ha szükséges és Istentől kért bölcsességgel szólsz?
  - o jó anya módjára gondoskodsz az egész család mindennapi apró-cseprő dolgairól?
  - o tisztán és rendben tartod a lakásokat?
- A gyerekek szerepében:
  - o a szüleitek élete példáját (becsület, tisztesség, szorgalom. stb.) igyekszel követni?
  - o mindenben engedelmeskedsz a szüleidnek és nem próbálsz meg manipulálva kijátszani őket egymás ellen csak azért, mert egyikük engedékenyebb?
  - o tiszteled a szüleidet akkor is, ha az életük nem mindenben tiszteletre méltó? - csupán azért, mert a szüleid, hogy „hosszú életed legyen a földön!”
  - o segíted a szüleidet erődhöz mérten, különösen idős korukban?

*Másodszor* a rokonsággal (atyámfiaival) való kapcsolatunkban:

- lehetőség szerint ápoljátok a különálló rokonokkal való kapcsolatokat, azaz nem csak esküvőkön és temetéseken találkoztok egymással!
- érdekel a többiek sorsa, és ha bajban van valaki, akkor tudhatja, hogy számíthat rád?

*Harmadszor* nézzük meg a mi a helyzet a munkahelyünkön?

- A főnök szerepében:
  - o hívő főnökként megalkuvásmentesen képviseled az igei igazságot, és ezzel példát mutatsz a beosztottaidnak is, hogy ebben a gonosz világban hogyan lehet megélni az igei igazságokat, még akkor is, ha azok időnként kellemetlenségekkel járnak?
  - o olyan szeretettel viszonyulsz a beosztottaidhoz, mint az Atya a gyermekeihez?



- egy meleg, segítőkész családi légkört teremtész a munkahelyen és nem rideg - egymással versengő és ellenségeskedő - légkört?
- A beosztott szerepében:
  - jó szívvel engedelmeskedsz a világi főnököknek, mert „Isten állította őt oda” és „ő viseli a fegyvert a gonoszok megbüntetésére”?
  - „szorgalmasan munkálkods” akkor is, ha a főnököd nem látja, mert tudod, hogy az Atya minden cselekedetünket számon tartja?
  - nem versenyzel senkivel, egyszerűen azt adod, amit Istentől kaptál - természetes és természetfeletti képességeidet illetően egyaránt.
  - elégedett vagy a munkáddal és a fizetéseddel, akkor is, ha mások körülötted elégedetlenkednek és zúgolódnak?
  - nem alkudsz meg soha az igazsággal és nem félsz, mert tudod, hogy a te Urad a mindenség Ura, akinek gondja van rád?
- A munkatársakkal való kapcsolatban:
  - nem zavar, ha gúnyolnak, vagy strébernek tartanak a szorgalmad miatt?
  - segítőkész vagy mindenki felé - a kötelezettségeiden felül is?
  - Krisztus világosságát sugározod feléjük és a gyakorlatban megélve mutatod be a Krisztust?

#### *Negyedszer a társadalomban:*

- mint állami alkalmazott bármely hivatalban az állam törvényeit hűen képviseled, szívélyes és segítőkész vagy az állam polgárai felé, amennyiben az csak rajtad áll?
- mint állampolgár engedelmes vagy és tiszteled az állami alkalmazottakat és igyekszel mindenben eleget tenni az általuk elvárt kötelezettségeidnek?
- tisztességes módon „fizeted az adókat”, ahogyan Jézus is tette, megadva a „császárnak” is, ami járt neki?
- lakosként a lakókönyvezeted hasznos tagja vagy és példát mutatsz mások felé is a közösségi munkák vállalásában, külön juttatások nélkül?
- „munkálkods a város jólétén, ahol élsz?”

#### *Ötödször a szomszédokkal való kapcsolatban:*

- békees kapcsolatot ápolasz a lakóközösségeddel, szomszédjaiddal, amennyire csak rajtad áll? Az Ószövetség idején a szomszédok „minden évben leöltek egy bárányt és közösen elfogyasztották azt.” Ma is helye van a közösen elfogyasztott ételnek, de a „leölt bárányra” gondolva, mindenképpen ajánlatos nekünk is meghalni az óemberi természetünknek és a krisztusi természetet sugározni a szomszédjaink felé.
- jó kapcsolatot ápoltok, mert tudjátok, hogy „jobb a közel való szomszéd a messze való rokonnál?” (Péld. 27.10) - azaz számíhattok egymásra a bajban is.

*Hatodszor a gyülekezeti kapcsolatainkban:*

- előjáróként (presbiterként)
  - o mint egy helyi gyülekezet egyik presbitere, alázatosan másokat többnek tartva magadnál engedelmeskedsz a többi presbitertársadnak és példát mutatsz ezzel a gyülekezet felé az engedelmességre?
  - o az ige igazságát megalkuvásmentesen, de szeretetben és bölcsességgel képviseled, akkor is, ha az egyes hívőknek ez nem tetszik? „Nem embereknek kell tetszeni, hanem Istennek” (Gal. 1.10)
  - o Isten beszédét szóljad és ne a „viszkető fülűeknek” prédikálj!
  - o tápláld a nyáját az érettségének megfelelő eledellel: tejnek itala vagy kemény eledel,
  - o törekszel, hogy „elvidd a hívőket az érett felnőttkorra?” (Efézus 4.13-15)
  - o felkészíted a hívőket az Istentől kapott ajándékaiknak megfelelő szolgálatra?
  - o igyekezz a magad szükségeiről magad gondoskodni, és „ne terheld meg a gyülekezetet”, ily módon is példát mutatva másoknak (Ap.csel. 20.34) Szolgálatodért „bért” ne fogadj el, mert nem „béres” vagy, hanem az Úr szolgálója, akiről Ő megígérte, hogy gondoskodik. Ne beszélj a szükségidről másoknak, csak az Úrnak és hagyd, hogy az Úr indítson embereket, hogy a szükségidre adakozzanak, ha esetleg rá lennél szorulva.
  - o a példamutató életedbe betekintést engedve az életed példájával gyakorlatias módon „tanítasz” másokat, mindig az ige igazságában járva?
- a gyülekezet tagjaként:
  - o légy jó „tanítvány” és engedd, hogy az előjáróid „megtanítsanak mindenre” (Máté 28.19-20),
  - o engedelmeskedj az előjáróidnak, ahogyan ők a Krisztusnak, de hagyd, hogy a Szent Szellem vezessen és ne emberek,
  - o azt a helyet foglalod el Krisztus testében, amire a kapott ajándékaid felhatalmaznak?
  - o igyekezz mielőbb „tanítóvá” válni és mások felé szolgálni: olyan vagy, aki mindig „adni akar és nemcsak kapni?”
- a testvéri kapcsolatokban
  - o a hittestvéredet különbnek tartod magadnál?
  - o úgy viszonyulsz másokhoz, ahogyan szeretnéd, hogy hozzád is viszonyuljanak?

*Általában a pénzhez való viszonyról:*

A pénz nem lehet az „ura” és meghatározója az életünknek, hanem csak egy szükséges „eszköz”, amivel jól kell „sáfárkodni”. A pénz önmagában nem rossz és nem is jó. Ami rossz az „a pénz szerelme”, ha a pénz irányítja az életünket. Isten nagy jelentőséget tulajdonít az életünkben a pénzhez való viszonyunknak, mert azon méri le, hogy hűségesek vagyunk-e Őhöz: „nem bíz igazi kincseket (szellemi dolgokat) olyan emberekre, akik nem hűek a hamis mammonon”, azaz

a pénzen (Lukács 16.11). Légy szabad a pénz szerelmétől és tapasztald meg, hogy „jobb adni, mint kapni”, mert „aki bőven adakozik, annál inkább gazdagodik” (Péld. 11.24) aki pedig zsugori az szegény marad.

Tudomásul kell vennünk, hogy a pénz az életünk része, amiért meg kell dolgoznunk: „szorgalmasan munkálkodva a magunk kenyerét kell enni” (2 Thessz. 3.12), és nem lehet arra számítani, hogy mások tartsanak el bennünket, mert „aki nem akar dolgozni, az ne is egyen” (2 Thessz. 3.10).

Jó „sáfár” módjára „sáfarkodsz” (gazdálkodsz) a rád bízott anyagi eszközökkel?

- leülsz „számvetést készíteni” (Lukács 14.28), ha nagyobb dolgokba akarsz fogni, hogy ne a pénz urait, a bankokat gazdagítsd?
- olyan vagy, aki inkább „kölcson ad, mint kölcsön kér?” (5 Mózes 15.6)
- adakozol a szegényeknek és a szükségeden felül lévő bőségedet a rászorulóknak szükségének betöltésére fordítod? (2 Korinthus 9.6-8)
- gyűjtesz a gyermekeidnek, hogy megkönnyítsd a családalapítás nehéz időszakát? (2 Korinthus 12.14)

A teljesség igénye nélkül gondoljuk végig ezeket, mennyire teljesednek be ezek a parancsolatok az életünkben? Az ige szerint csak akkor szeretjük Jézust, ha az Ő parancsolatait megtartjuk.

Az Úr visszajövetelét várva, ezért ne a világban látható mindenféle katasztrófákat figyeljük, mert az *Ő visszajövetelének napját és óráját Jézus maga sem tudja*, hanem a fentiek alapján gondolkozzunk el azon, hogy valóban „készen vagyunk-e” (Máté 24.44) az Úr fogadására, ha az Úr bármelyik pillanatban, akár ma vagy holnap, „mint éjjel a tolvaj” váratlanul visszajön?

Az Úr szeretetének ez is egy jele, mert azt is megparancsolta, hogy mindenkor „készen legyetek!” (Lukács 12.40).

Amikor Jézus visszajön, ítéletre jön vissza, és a fenti parancsolatok alapján fog mindenkit megítélni, hogy ki hogyan *cselekedett*. (2 Korinthus 5.10)

Ha a fentiek alapján fog megítélni bennünket, akkor vajon „méltónak fog találni bennünket” Isten királyságára? (Jel. 3.4)

Jézus ismeri leginkább a mindenkori szellemi állapotunkat. A Jelenések 2-ben a hét gyülekezet közül ötöt szólított fel a megtérésre. Ez a megtérésre való prófétikus felhívás a mai gyülekezetekre, a mai hívőkre, ránk is vonatkozik, mert csak „aki győz, az nyer örökségül mindent” (Jel. 21.7).

Itt a helye és az ideje a megtérésnek, mert *nem tudhatjuk a napot és az órát*, az Úr pedig nem akar senkit *tolvaj módjára meglepni*, hanem azt akarja, hogy mindenki „készen legyen” a Vőlegény fogadására.

Ámen.